

POR Gazeen 32

PORGAZEEN 32

náš časopis
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Redakce z recese

Jakub Seidl
Ondřej Hojda
Štěpán Klímeš
(Jakub Jedlička)

Ilustrace

Veronika Barešová
Martin Vlach
Štěpán Klímeš
a další...

Foto

Jakub Hankiewicz
Štěpán Klímeš
Tomáš Krajča
Tereza Mašková
Magda Podaná
a další...

Jazyková úprava & korekce

Kuba Krč

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s ďábelskými stroji**
Štěpán Klímeš

Adresa & ý-mejl redakce

PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00
porgazeen@seznam.cz

Internetový magazine

<http://www.porg.cz/porgazeen>

Cena 15 Kč

**PORGazeen 32 vyšel v lednu 2001
(poslední uzávěrka 13. 12. 2001)**

Vaše příspěvky velmi uvítáme

- a) komukoliv z redakce
- b) viz adresa a ý-mejl
- c) z recese

Úvodník

Úvodníky jsem nikdy nepsal rád a tento není výjimkou, přestože je (chválabohu) už asi můj poslední.

Důvodem je pochopitelně fakt, že úvodník každý přeskochí. Jeho psaní je tedy evidentním plýtváním energií, což je v době, kdy děti v Africe nemají co jíst, opovrženímhodné.

Velkým problémem při psaní úvodníku bývá nálezt jeho téma. Není praktické vyplývat si na něj téma atraktivní (drogy, rasismus, reparáty, Bůh), to je totiž možné zpracovat obsáhleji a navíc na místě, kde si onen článek někdo přečte (rozměj: kdekoliv kromě úvodníku). Na druhou stranu, kdybych psal o vyslovených banalitách, byl bych vyloučen z Oktavánského intelektuálního klubu (OIK) – už takhle se na mě dívají skrz prsty, protože jsem jim ve chvíli absintového opojení mezi recitováním dvou Rimbaudových básní v originále přiznal, že mám chuť na McBůček.

Když už mluvím o svých intelektuálních spoličácích, nemohu nezmínit vznešený boj Martina Pehala proti tomu, aby v bývalé kotelně byla zřízena katedrála tuposti a omezenosti – posilovna. Martin si dal spoustu práce, aby získal od studentů PORGu dostatečný počet alternativních návrhů. Porgáni pochopitelně nezklamali a zaspali připravené archy erupcí konstruktivních nápadů (mrdárna, kuřárna, hypermarket, pivnice etc.). OIK jako celek navrhovalo zřízení kontemp-lační místnosti, Martin sám vypracoval vlastní návrh – školní kino.

Jaká bude výsledná podoba bývalé kotelny, uvidíme. V této chvíli mohu pouze poděkovat vám, svým spolužákům, za vaši příkladnou a neutu-chající aktivitu.

Jakub Sajdl

PORGAZEEN 32

vyšel za finanční podpory:

nadace

OPEN SOCIETY FUND

z jejíhož grantu nám stále ještě zbyly nějaké peníze

pana

Petra Šabaty

DĚKUJEME

• A je tu zase září – měsíc novoročních předsevzetí. • 4. 9. proběhl školní piknik, na který se dostavilo 173 lidí, z čehož dvacet čtyři bylo donuceno obléknout si bílé tričko s logem PORGu a následně s ním běhat po školní zahradě (reklama). • Jednotlivé třídy se zase jmenují jinak než loni, takže vyrazíte do septimy, protože chcete mluvit s oktávány, ale potkáte tam sextu. • Odešel p. p. P. Přišel p. p. P. (Zákon zachování hybnosti. Ale zákon zachování mobilů a cenných předmětů – dále jen ZZMACN – začíná mít na PORGu problémy.) • Jedenáctéhozářidvatisícejedna: nepředstavitelně přes neuvěřitelnou do skutečna – Podaná má obavy, že neodletí do Koreje, studenti mají obavy, že Podaná neodletí do Koreje, Podaná odlétá do Koreje a Roleček přebírá veškerou latinu. • Divadlo Archa uvádí Rolečkovu hru s marným otazníkem. • Bude z kotelny fitness-centrum??? Oktaváni zjišťují názory studentské veřejnosti, jak využít některé „jalové“ školní prostory. • Celá škola jede na školu. Luční bouda: horské túry, vymezené cesty, spousta jídla, šťastné počasí, mraky pod nohama, teplá sprcha, noční básnění, punková reinkarnace, tance kolem pingpongového stolu, No Parking na křídlech draka, východ slunce na Sněžce... • A zase v Praze. V pavilonu je vedro, na zahradě bláto, okolo nový chodník. • Ve mně tma a venku světlo, ve mně zima, venku teplo. Ve mně teplo, venku mráz, uhadne to někdo z vás?? • Jalové názory studentstva na osud kotelny nepřímo podporují myšlenku malého sklepního „fitka“. • No Parking v Herně Music Baru „U Pedra“ v Ječným v úterý šestnáctýho vod vosmi – byli jste tam?! • Jiná realita v kvintě, visící ležící přelud v tercii – nový směr ve výzdobě tříd. • A na samotném konci, překvapivě rozuzlení: záhada ZZMACN vysvětlena. Platí. • • •

Boris Kubíček
(...a taky trochu taky Z. F.)

Prázdniny v rachy, říjali rofotu, roběhl iknik, isoáry ermanentně áchnou, akáž rimánská, odaná rocestuje yongyang a usan, očítače řestaly racovat, říšel odzim.

Reparáty, ekonstrukce.

Dánové...

Martin Pehal

Článek o něčem a ničem

• Píšeme první seminárky, a to hned tři najednou – velmi milé • S naším oblíbeným matikářem (zeměpisářem) máme nejvíce hodin z celé školy, to se máme! • Do/Pře/Ob/Za/Ještěnevímcostavuje se náš milý pavilonek a je v něm plno prachu (nechtějte vidět rukáv mého pláště poté, co jsem se nedopatřením opřel o stůl). • Strašně obdivuji primány za umění s tou malou věcí, co se pořád drží na tom provázku (sorry, ale „odborný“ výraz neznám, jsem asi nevdělanec), také si myslím že minimálně 1/4 školy si to vyzkoušela a ví, jak je to těžké • Někdo mi vykopl skříňku na boty, přiznejte se raubíři! • Pořád se slibuje, že dole přibudou počítače (až prý 12 stanic, ha, ha) – teď jsou tam **čtyři** funkční!!! Kdo přijde o chvíli později, má smůlu. (dobře, uznávám, že je tam nový OS, který je jistě legální a drahý, ale...) • • •

Jan Sovka

St/rALO SE...

Prima a septima společně mrzly několik dní na Běstvině. • Dlouho nefungoval ani jeden ze školních počítačů, ještě déle ten knihovník. • Naše milá třídní zmizela někde v Koreji. • Chat na dámských toaletách i na stránkách Echa pokračuje. • USA útočí na Afghánistán. • V Hradci Králové proběhl jazzový festival Jazz goes to town. • Intelektuál a populista Jakub Krč bojuje s dělnickou třídou. • Celá škola strávila týden na Luční boudě v Krkonoších, kam dorazila i naše bývalá lektorka Natalie. • Ale hlavně tam nebyl signál! Nová prima je silně maskulinně profilovaná. • Pan profesor Kubíček, ten má nový hrníček, ó jé. • Školní zahrada je zcela rozježděná. • Proběhlo první představení TEATRA NOVOGO FRONTA. • Vyšla nová kniha Václava Klause Narovinu. • Třídní primy propaguje moravské víno i v hodinách matematiky. • Prahu navštívil americký politolog Francis Fukuyama. • Oktáva připravuje maturitní ples a dělá s tím tajnosti. • Výtvarna stále trpí v malé místnosti vedle počítačů. • O budoucnosti kotelny je prý už rozhodnuto, bude tam fitness pana ředitele. • V nápojovém stroji bydlí krysy. • Duch Porgu se obrací v Hrobě. • Šimon Vrána se naučil rusky nazpaměť dopis Taťány Oněginovi. • V septimě PROBĚHLA „beseda o násilí“, po které zůstalo ve vzduchu viset jen jediné slovo – PROČ? Ženy jsou krásné jako krávy, ale světová karma je na tom čím dál tím hůř. • Končí výstava 10 století architektury, ale jistě začíná něco nového lepšího... • • •

Johana Špírková

Vyžmiechajte si tu špongiu

sedm let poté

Čím začít? „Snad tím, že věta z nadpisu pořad znamená slovensky ‚Zamíchejte si ty špagety‘ a nikoliv cokoliv jiného.“¹ Takto končila před sedmi lety septimánská anketa z Běstviny v tehdy ještě mladoučkém PORGazeenu. A jak teď končíme my, tehdejší primáni, vidíte sami.

Na Běstvině primánů mnoho, primánek málo, nemáme diktafon, nestíháme. Bujaré veselí, které kdysi přinášely naše odpovědi, se nekoná, úsměv tuhne na rtech. Jejich všeobecný přehled nás děsí – znalosti mají často lepší než my. Ovšem vtíp při přijímání na PORG zjevně tak důležitou roli nehraje. I přesto...

Pupek světa?

„Tam, kde jsem.“ (Štěpán)

Hankie si ukazuje na břich: „Tady.“

Když Adamovi a Evě spadlo jablko na hlavu...

„Měli tam bouli.“ (opět Štěpán)

„Rozdělili se a snědli ho.“ (Ondra)

„Uvědomili si, že jsou nahý.“ (Alžběta)

Zásluhou respondenta Martina došel i J. Cimrman dlouho odepíraného ocenění, když byl bez váhání, s vážnou tváří, označen za vynálezce telefonu.

Na další otázku, zda jsou zamilovaní, odpovídá většina z nich „Tak trochu.“ Je to k nevíře, jak jsou ti malíčci ještě neviní.

Autor výroku „A přece se točí.“

„To byl nějaký ten upálený v Kostnici.“ (Alžběta)

„Nobel.“ (Martin)

Partnerka Mickey Mouse?

„Taková ta lemra.“ (nečekaně Štěpán)

„Maisy.“ (Marianna)

Ač jsou na PORGu teprve pár dní, vědí přesně, co ve škole schází: televizor, vlastní kuchyně a dobrá akustika.

V jedné věci mají primáni překvapivě shodný názor – barva pyžama jejich profesora je růžová.

Jen ať vám ty růžové brýle vydrží, milí primánci!

Lucka Trlifajová

¹ Tomáš II. Třeštík, „Vyžmiechajte si tu špongiu“, PORGazeen 6, s. 16, 1995

Běstvina před sedmi lety

Magda Podaná Vojta Kolínský Štěpán Klimeš Adam Blažej Adéla Gemrothová

Převážně pro pobavení přinášíme dvě fotky ze školy v přírodě v Běstvině před sedmi lety. Současní septimáni, kteří se letos starali primány, zde byli primány. Obě fotky jsou vyfoceny při vodní bitvě na rybníčku u areálu, který byl tehdy ještě použitelný ke koupání, protože byl čistý a vzduch byl asi o 20°C teplejší než letos.

(Fotky Tomáše Třeštíka dodala Adéla Gemrothová, která je kdysi odcizila.)

Lucka Trlifajová A. M. Zlonická † Bobo † Martin Vlach Dominik Hradil Štěpán Klimeš

výtvarný projekt

Jako každý rok, i letos spolu strávili primáni a septimáni několik dní (přesně tři a dvě poloviny) na Běstvině. Už v autobuse začalo vzájemné poznávání. Hlavně jsme poznali, že primánů je téměř dvakrát víc než nás septimánů. Dozvěděli jsme se spoustu jmen, která jsme vzápětí zapomněli. Ale jak si to má člověk pamatovat, když jich je tolik, a navíc se někteří představují několikrát, různými jmény. Například Hynek se nám původně představil jako Evžen.

Během cesty se nekonalo žádné bombardování jídlem, jaké jsme zažili cestou na Luční boudu. To asi primáni nebyli ještě dostatečně poznamenáni duchem Porgu. Ale přesto jsme od nich něco k jídlu dostali, a nebylo toho málo. Den před odjezdem se nás pan profesor Profota ptal, jestli nás nenapadá ještě něco, co by mohli primáni vzít sebou. Lucka Trlifajová jen tak z legrace prohodila, že by mohli třeba přivést buchty. Primáni nás pak doslova šokovali tím, že všichni přivezli buď domácí, nebo kupované buchty. Chtěla bych za nás za všechny moc poděkovat všem těm obětavým maminkám a babičkám, které si daly tu práci a napекly ty dobrotu.

Většinu programu jsme měli na starosti my septimáni. Dopoledne byly projekty, na kterých se postupně vystřídali všichni primáni. Projekty byly čtyři: výtvarka, čeština, technika a hudba. Na výtvarném projektu si primáni batikovali trička přírodními barvami a někteří stihli i něco namalovat. Na češtině si četli příběhy a také sami něco psali. Na technickém projektu vyráběli mapu objektu. Nejoblíbenější byl asi hudební projekt. Bylo to vidět na nadšení primánů, kteří běhali do kuchyně a dožadovali se pokliček, vařeček a čehokoliv jiného, čím se dá pořádně mlátit. Z chatky číslo sedm se potom ozývaly zajímavé zvuky.

Odpoledne jsme většinou sportovali. Ve středu jsme hráli volejbal, přehazku a fotbal. Ve čtvrtek profesori zorganizovali vtipnou běhací hru v lese. Sami stáli uprostřed lesa a bavili se pohledem na dětičky běhající okolo se zdviženou rukou na důkaz toho, že jsou mrtvé. Podobnou hru jsme hráli i v sobotu. Byl to

hudební projekt

Dominik se zapálenými řetězy u ohně

Štěpánův osobní nápad: hra na saské a bavorské vojáky pašující zprávy přes české území. Hra byla tak úspěšná, že jsme si ji museli zopakovat. Nejvíce se při ní vyznamenal Štěpán z primy, který byl nejlépe maskovaný a nečekaně vybíhal z těch nejnepravděpodobnějších míst.

Po večerech jsme hráli seznamovací hry a samozřejmě také mafii. Největším expertem přes mafii byl asi Michal, nebo to aspoň neustále tvrdil. Nejlépe se prý cítí v roli prasáka. Nejkulturnější částí večerů bylo organizované zpívání s panem profesorem Bukovským. Ten každý den vybral jinou písničku a její text napsal na velký papír. Všichni se potom sesedli dokola a několikrát si ji zazpívali.

I přes neustálý déšť jsme se rozhodli udělat v pátek táborák. Na dřevo jsme sice šli v dešti, a někteří skeptikové dokonce prokřovali, že to nebude hořet, ale nakonec se opravdu podařilo oheň zapálit. Když jsme si dopekli buřty a zajedli je promočeným chlebem, Dominik nás všechny osnil svojí show s hořícími řetězy. Potom se chvíli hrálo a zpívalo, ale kvůli dešti jsme se nakonec museli přesunout dovnitř.

Jedním z největších přínosů do historie akce Běstvina bylo dobré jídlo. Když si tak vzpomenu na naši Běstvinu před sedmi lety, kdy sehaná dvojice šéfkuchařů Třeštíků-Kozák servírovala svoji specialitu převařeného/nedovařeného rizoto, říkám si, že jsme to vaření opravdu zvládli. Zejména musím vyzdvihnout Štěpánův guláš. Moc dobrá byla taky bramboračka Adély a spol., kde byly všechny houby jedlé. Jediný podezřelý byl celý hřib plovoucí v talíři Jakuba Hrabu, který to našťěstí bral s humorem.

Ze začátku se nám zdálo, že necelý týden na Běstvině nebude stačit. V neděli jsme ale byli všichni už dost unavení, a tak jsme docela rádi odjížděli. Akce to byla podle mého názoru skvělá. Hlavně všichni primáni byli moc fajn. Doufám, že až oni budou v septimě, budou na nás vzpomínat v dobrém, tak jako my vzpomínáme na „naši septimu“.

Pavčina Brožová

zeměpisný projekt

Luční bouda

1. den

Sešli jsme se v Praze dne 8. října. Náš autobus přijel později, protože stál v dopravní koloně na Balabence. Když přijel, byli jsme všichni připraveni k odjezdu. Nastoupili jsme spolu se septimou a vydali se do Krkonoš. Když jsme tam po asi dvou hodinách přijeli, svítlo slunce. Čekali jsme, až dojede ostatních šest tříd. Když dojely i tyto třídy, vydali jsme se na Luční boudu. Bylo varno, tak jsme měli dvě zastávky. Ta první byla u Petrových bud a druhá u chaty Výrovky. Došli jsme na Luční boudu, počkali jsme na zavazadla a rozdali si klíče od pokojů. Můj první dojem raději ani nebudu popisovat, řeknu jen to, že to později vystihla píseň, ve které se zpívalo: „Luční bouda je místo snů, my žijem tady spoustu dnů, plíseň je tady a plíseň je tam, plíseň je všude kam, kam se podívám.“ Když jsme se ubytovali a nasvačili, vyšli jsme na vycházku se svými třídami. Potom jsme se vrátili a měli jsme večeři. Po večeři byl večerní program, který vedla septima. Večer septimy se mi líbil, ale nebyl nejlepší. Potom nastaly kluby (pletení, mafie, mistr-twister, go, pexeso atd.). Já jsem pletl. Tento den mi to nešlo, ale pak jsem se to naučil. Když jsem dopletl (jestli se to tak dá nazvat), tak byla večerka.

2. den

Probudil jsem se před budíčkem, který dělal prof. Kubíček a Mikiš. V 8:00 už byla snídaně na stole a my se do ní mohli pustit. Po snídani začaly projekty, já byl u prof. Jirmana. Náš první den byl seznamovací, a když jsme se seznámili, měli jsme přednášku krkonošského ochránce přírody. Přednáška se mi líbila. Byla o rostlinách a o zvířatech, která v Krkonoších žijí. Po přednášce jsme měli hodinu volna, potom oběd a pak zase volno, během kterého jsme se měli zapsat na odpolední program. Já šel

s prof. Klausem na Sněžku. Na Sněžce byl signál, a tak si většina zavolala. Pak jsme šli dolů na večeři a na večerní program. Program byla přednáška o práci horské služby. Po přednášce byla večerka.

3. den

Když jsme po budíčku a snídani šli na projekty, byli jsme připraveni na celodeňák. Šli jsme po polské straně na Špindlerovku a cestou nás předběhl projekt prof. Fořtíkové. Ze Špindlerovky jsme šli po toku Bílého Labe zpět na Luční boudu. Tam zase byl kolotoč večere, večerní program, kluby, postel.

4. den

Po budíčku a snídani jsme se na projektu sešli u kluků a četli jsme si o historii Krkonoš a krkonošské povídky a pohádky. Po obědě a volnu byla mlha a pršelo, a tak se zrušil odpolední program. Pan prof. Fantys a paní prof. Fořtíková se ptali, kdo chce jít ven; přihlásili se dva – já a Honza Kodad. Šli jsme na Výrovku a do chaty na rozcestí, kde jsme si dali čaj a profesoři grog. Cestou zpátky se nedělo nic zajímavého a po večeři a večerních programech jsme se odebrali spát.

5. den

Tento den se mi moc nelíbil. Normální snídaně, projekty, oběd a turnaj v petanque, na kterém jsme se Sebem skončili poslední. Po krátké pauze byly večere, večerní program a kluby.

6. den

Ráno mě prof. Jirman probudil v 5:00 a šli jsme na východ slunce na Sněžku. Byl to nádherný pohled i pocit; když jsem se snídál, lehl si a bylo mi na nic. Ležel jsem v posteli až do programu projektů, který byl opravdu fantastický, a po něm večerka.

7. den

Tento den nebudu moc popisovat. Byl to jeden skluz: budíček, snídaně, balení, odchod, odjezd a k rodičům.

Pocity

Na této ŠvP se mi nelíbilo pouze ubytování a nejvíc se mi líbil budíček a poslední večer a doufám, že příští ŠvP budou podobné nebo ještě lepší.

Jakub Hankiewicz

ŠVP z pohledu úplně bezvýznamné kvintánky

Nějakou dobu trvalo, než se autobus rozjel, a ti, co zůstávali v Praze, nám po celou dobu čekání vydrželi vytrvale mávat, nebo alespoň postávali pod okýnky a hleděli na nás. Možná (nebo spíš určitě) se s námi někteří loučili rádi. Já jsem na moment zauvažovala, jestli se mi vůbec chce jet. Kdybych si bývala vzpomněla na to, co jsem prožila minulou školu v přírodě, neuvažovala bych, protože to, co zažijete s kamarády, se nedá s ničím srovnávat. Program švp nebyl ničím extra zvláštní – budíček v sedm třicet, dopolední projekty, oběd v jednu, polední klid do půl třetí, odpolední programy, večere v šest, třídní „ŠOU“ od půl osmé, od osmi večerní programy (jako např. šachy, plení, twister, mariáš apod.), v devět třicet první večerka – prima až kvarta – a nakonec naše večerka (kvinta až oktáva) v půl jedenácté. Jestli se někdo domnívá, že tím den končil, mýlí se. Avšak o tom, co se dělo pak, už vzhledem k tomu, že tento časopis čtou také profesoři, psát nebudu. Takto proběhl zdárně celý týden až na několik málo změn: např. v úterý, kdy místo večerních programů byla přednáška o lavičovém nebezpečí, ve čtvrtek, kdy náš projekt (hory a horory) odešel na celodenní túru, a na poslední den, kdy se bálilo a odjíždělo zpět.

Budu pokračovat v původním záměru psát jen to, co bylo něčím zvláštní a co pro vás doufám nebude tak nudné, jako bych psala jen obecně o tom, co se dělo.

PONDĚLÍ – 8. 10. příjezd do domu hrůzy

Náš pokoj byl vskutku zajímavý. Nejenom že jsme byly (my holky) rozdělené, kdo s kým musí být v pokoji (nezmiňovala bych se o tom, kdybych zrovna nechtěla být na pokoji s někým jiným), navíc se měla jedna z nás oddělit a nastěhovat se vedle k holkám (což se naštěstí nakonec zvládlo bez větších komplikací) a konečně – poté, co jsme se poprvé podívaly na náš „byteček“, byly jsme vskutku ohromené. Dveře, které by se za normálních okolností měly otáčet, byly napolo rozbité (nutno dodat, že se do večerky do-rozbily úplně) a nebylo téměř možné s nimi pohybovat. Palandy nejenom že příšerně vrzaly, také se člověk musel věčně obávat, že mu spadnou na hlavu a zabijí ho. Bylo tam úděsně MÁLO místa a k nelibosti poloviny osazenstva téměř žádný signál! Prohlídka sprch skončila slovy „vždyť je to plynová komora!“.

Nevím, kdo to řekl, nicméně souhlasily jsme všechny...

Ačkoliv to takto začalo, alespoň pro mě dopadl ten den pěkně. Seděla jsem v jídelně (kterou považují za nejpěknější místo na celé Luční boudě) a uvažovala si o životě, láskách, kamarádech, PORGu...

ÚTERÝ – 9. 10. ve víru japonské detektivky

Ano, jak už napovídá název tohoto dne, náš projekt dostal za úkol přečíst si detektivku s názvem NEŠTĚSTÍ. Nebudu vám říkat, o čem je, přečtete si sami, mohu vřele doporučit. Volný čas jsem opět trávila v jídelně a psala Deník a různé jiné texty, četla si oblíbenou knížku a měla se fajn. Odpoledne jsem s původním úmyslem zahrát si frizbee nastoupila na louku a přiřadila se k nějakému družstvu. Skončilo to však vyhledáváním signálu nahoře u kapličky, nicméně snaha se musí ocenit. Večer byla už zmiňovaná přednáška o lavinách, při které mě úděsně bolelo za krkem. To už ale tak důležité není...

STŘEDA – 10. 10. tajemství Vlčí boudy

Vlčí bouda, film od Věry Chytilové pro mě stál skutečně zato. Měli byste ho všichni vidět! Od prof. Krče jsme dostali několik xeroxů s krátkými horory, ať si je do zítřka přečteme, jinak se dopoledne nedělo nic moc významného. Odpoledne měl prof. Rufer připraven zajímavý program – honbu za signálem. Cestou jsme se předháněli, kdo ho má lepší (SIGNÁL!!!). Večer se nám po dlouhém a únavném zkoušení podařilo secvičit třídní „šou“ na příští den. Profesoři Fantys, Kubíček, Arnot a Bukovský, Mikiš a Adam večer hráli v jídelně a to se mi moc líbilo :-)

ČTVRTEK – 11. 10. celodeňák

Co se o tom dá napsat? Nevím, já tam

totiž nebyla. Válela jsem se na pokoji, psala interpretaci, četla horory a stvořila takový osobní text, který měl v závěru jiný význam, než jsem původně plánovala. Kolem šesté jsem začala mít o ostatní strach, protože se stále nevraceli a začalo se pomalu stmívat. Když konečně dorazili, prof. Krč vrazil do jídelny a se slovy: „Jé, svíčková!“ se vrhl ke stolu. Večer jsme měli program, který se nám, myslím, povedl dobře.

PÁTEK – 12. 10. Kozí Hřbety

Primáni se ráno vzbudili asi v pět a až do budíčku hráli na počítači! Všechny jsme měli chuť je přinejmenším uškrtit, protože monotónní škvrčení, které vycházelo z té dáblské bedny, nás pochopitelně vzbudilo. Odpoledne jsem se přihlásila na výlet na Kozí Hřbety s prof. Valáškem. Byla to příjemná, slunečná a uklidňující procházka na pročištění mysli (což jsem v tu chvíli potřebovala jak sůl), takže když jsme se vrátili, bylo nám dobře. Večer byl turnaj v twistru mezi projekty a naše skupina to totálně prohrála :- (Večer byl pro mě všelijaký, ale o tom se z osobních důvodů rozepisovat nebudu.

SOBOTA – 13. 10. prezentace projektů

Kolem páté ráno nás vzbudili profesoři a ti, kteří chtěli, odešli na svítání na Sněžku. Přestože to od nás z pokoje plánovaly tři, odešla nakonec jen jedna... Budíček ráno vůbec nebyl, já se probudila ve čtvrt na devět a ostatní kolem půl, takže jsme snídani pochopitelně nestihly.

S projektem jsme vymýšleli scénku na závěrečnou prezentaci a nacvičovali jsme ho odpoledne místo klasického programu.

Večer byl pěkný, začal prezentací projektu prof. Kubíčka, kterou jsem pozorovala z okna, což bylo nejhezčí v momentu, kdy mi přímo před očima prolétl Tony :-), a skončil improvizovanou diskotékou v jídelně. Večer mi bylo divně, nechtělo se mi domů...

NEDĚLE – 14. 10. všechno jednou skončí

Balili jsme si věci a zvolna jsme se (fyzicky a já hlavně duševně) připravovali na

cestu do Prahy. Když jsem měla už všechny věci připravené venku na odjezd a pomalu odcházely do Pece první skupinky studentů, zjistili jsme, že většina naší třídy je už dávno v tahu. V závěru se ukázalo, že odešli s Mikišem... Cesta dolů byla určitě příjemnější než cesta nahoru, ale stejně nic moc, možná proto, že má nálada byla silně pod bodem mrazu. Nechtělo se mi domů... Autobusy dorazili, my nasedli a vyjeli vstříc Praze. Měla jsem hlavu opřenou o sklo, zapisovala poslední řádky Deníčku a pozorovala utíkající krajinu. Jen stěží jsem zadržela slzy... Ne, dost, jsem asi přecitlivělá... koho tyhle kecy zajímají? Škola v přírodě se podle mého názoru skutečně povedla a já si hlavně odvezla spousty překrásných vzpomínek z času stráveného mezi nejlepšími kamarády, mezi mou druhou rodinou.

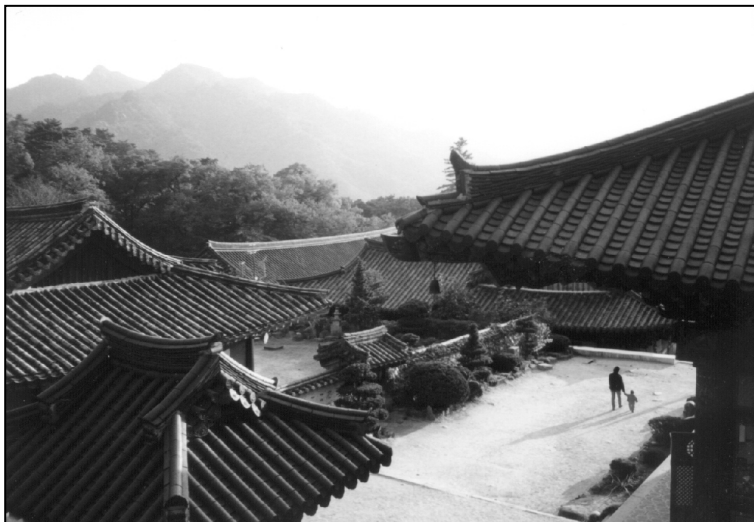
A na závěr jedna básnička, která se snaží zachytit moje pocity:

PLAMÍNKY V OČÍCH

Zas končí něco, co měls rád,
ten čas, který byl tak krásný,
ta kytara, cos slyšel hrát,
byla umlčena básní.
Zas vidíš ten krutý svět,
zapomínáš, co jsi prožil,
a zbude ti jen pár vět,
co do deníku jsi si vložil.
Jen pár vět a tvé vzpomínky
na uplynulý čas
ti do očí dají plamínky,
co má každý z nás,
kdo někdy zažil dobu,
kterou vrátit se snaží,
a ví, že být v ní znovu
se mu nikdy nepodaří.

Markéta Zelená

Korea

klášter Heinsa, v němž je uložen unikátní deskový soubor buddhistických textů – Tripitaka Koreana

Korejská učitelka zeměpisu krouží ukazovátkem po mapě. Zabodne ho do Polska a ujišťuje se: Tohle je Československo, že? Zdvořile štoucháme do ukazovátka a posunujeme jím k jihozápadu. Tady je Česká republika a tohle je Slovensko. My jsme se rozdělili. Trochu překvapeně se na nás dívá a já uvažuju, kolik lidí u nás ví, kde leží Korea a že je už téměř padesát let rozdělena na Severní komunistickou a Jižní kapitalistickou.

Blížíme se k jedné z nejostřeji hlídaných státních hranic na světě. Američané bojující v Korejské válce na straně Jihu odtud nikdy neodešli. Severní a Jižní Korea nikdy neuzavřely mír, desítky let trvá pouhé příměří, pepřené nejrůznějšími incidenty, jako jsou infiltrační tunely, výzvědné ponorky či umlácení dvou amerických vojáků sekýrami, když chtěli porazit na „své“ straně hranice strom, který bránil ve výhledu. Autobus s poznávací značkou US Army klíčkuje mezi betonovými zátarasy, mjíjme množství ostnatých drátů, kulometných hnízd, pozorovaten,

Modrý pták ve Střešovicích

Můj úkol není zrovna nelehčí. Prostřednictvím tohoto článku bych vás chtěl upozornit na jednu opravdu zajímavou kulturní akci, půjde to ale těžko, když na každém řádku budete hledat erotický podtext a jako asociace se vám budou vybavovat jen perverzity. Možná mi to nebudete věřit, ale NENÍ to tak schválně a účelem textu není ve vás podobné myšlenky vzbouzet. Zkuste se proto od těchto povrchních záležitostí oprostít (vím, že to nebude lehké, v některých případech to pak nejspíš nepůjde vůbec) a zaměřit se na to, co je skutečně důležité.

Nevím, kdy jste byli naposledy v divadle, nevím ani, kdy jste naposledy viděli nějakou divadelní hru. Neodděluji od sebe tyto dvě činnosti jen tak pro nic za nic: ač se vám to možná zatím nezdá zrovna pravděpodobné, abyste si dopřáli kulturní zážitek v podobě divadelního představení, nemusíte navštívit jednu z oněch povětšinou starších, špinavých, zaprášených a pograffitěných budov. Konkrétně v případě Modrého ptáka stačilo přijít v pátek či v sobotu 21.–22. 9. do Starostřešovicke ulice a po zaplacení sice ne zrovna symbolického, ale přesto snesitelného vstupného vás čekala více než hodina a půl pouličního divadla. Celou akci pořádali lidé z občanského sdružení Medáci, kteří se starají o čtvrt starých Střešovic a snaží se zachránit zbytky původní zástavby, která vytváří už sama o sobě perfektní kulisy a skvělou atmosféru. Byla by škoda nechat nádherné původní domky, průchody, schůdky, minizahrádky, kapličku, kostelík a další krásy Střešovic zchátrat – Modrý pták pak patřil mezi akce, kterými jsou získávány finanční prostředky na chvályhodnou snahu Medáků.

Jak tedy divadlo z pohledu řadového diváka vypadalo? Zaplatili jste a byli jste zařazeni do jedné ze šesti skupinek, které ve dvacetiminutových intervalech postupovaly od jednoho stanoviště k druhému, kde se jim vždy dostalo odměny v podobě krátké scénky ilustrující příběh hry. Divák byl postupně nenásilně zatažen do zápletky hledání Modrého ptáka, za tímto stále unikajícím opeřencem pak procestoval zemi vzpomínek, fantasmagorickou krajinu, pro niž jsem nenašel jméno, jakési podsvětí s tajemným hlasem přicházejícím ze záhrobí, ohňostrojem a modrou tvářím promítanou na prostěradlo, intermezzo s učencem, který popírá jakékoli kvality sledovaného představení („Co si o tomto

myslím, už vám raději ani neřeknu, neboť byste neměli chuť pokračovat dál...“), setkání se čtyřmi živly (obzvláště oheň byl opravdu geniální), cestu přes vílu studánku na hřbitov a následnou cestu do budoucnosti. Poslední scénou byl spánek a probuzení, kdy ti, kteří si poctivě zakoupili vstupenku, konečně našli svého Modrého ptáka – tam, kde by jej nejméně čekali...

Já se podílel na organizaci představení, byť rolí opravdu minoritní: spolu s Tobiášem jsme strážili křehké dřevěné schody, které pod obězřejmějšími osobami praskaly a neskutečným způsobem se kývaly. Malým dětem a důchodcům bylo potřeba pomáhat (mimořadně: důchodci jsou mnohem horší než děti, protože se chovají stejně, ale jsou mnohem těžší a tvrdohlavější), svítit pochodněmi a pronášet vtipné hlášky (něco ve stylu „No dole vás sbírat nebudeme!“, „Ti drsnější seskočí, chytří opatrně sejdou.“ či snad „Třetí schod poznáte podle toho, že tam není.“). To trvalo vždy okolo pěti minut, načež jsme se na dvacet minut přestěhovali k blízkému baru, kde jsme mohli jako účastníci prohrát stovku (diváci samozřejmě vše platili ze svého...). Pod schody se tak začaly hromadit láhve od moštu a jiných nápojů, takže běda tomu, kdo tam po nás uklízel...

Nicméně naše dvojice to měla dobré, huře už na tom byli ti, kteří dleli na hřbitově či podobně vzdálených lokalitách, kde nejenže nebylo myslitelné vydat se k baru, ale jediným zdrojem světla byly baterky a spoře rozmístěné svíčky. Úplně nejdříve pak dopadly víly u studánky, které jen barel s čajem chránil od umrznutí. No řekněte, chtělo by se vám pět minut pobíhat naboso jen v lehkých šatech a rozlévat na kolemjdoucí diváky a kolemrostoucí keřky džbánky vody?

To nejlepší na celé akci byla ale atmosféra. Celé představení bylo perfektně vymyšleno, bezmála stovkou lidí pak perfektně zorganizováno a prostředí nočních Střešovic udělá těžké své. Jen těžko si lze představit, že by některý z diváků odešel zklamán. A to je důvod, proč vás chci upozornit: až se příště na horní nástěnce objeví nenápadná modrá cedule, neignorujte ji, ale zajistěte si „lupeny“. Litovat nebudete.

Tomáš Krajča

kolem leží minová pole a v dálce vidíme vesnici, jejíž obyvatelé mají podle politiků ukázat, že i v demilitarizované zóně lze žít. Jsou však střeženi čtyřadvacet hodin denně a platí pro ně stálý zákaz vycházení po setmění.

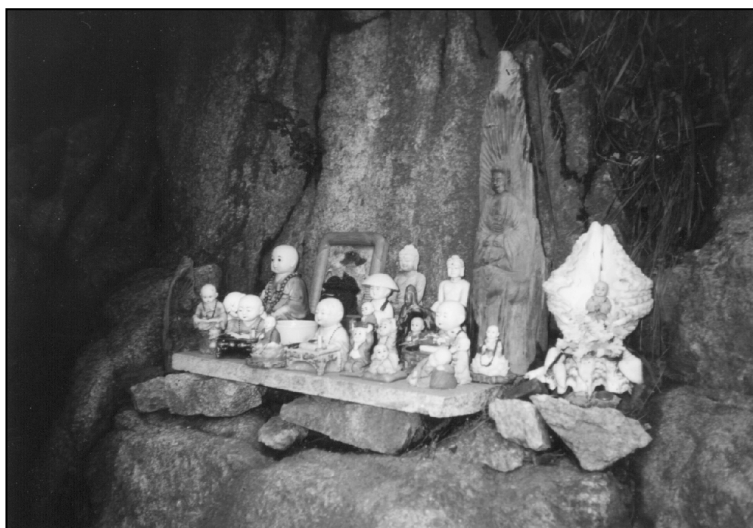
Jsme několikrát poučeni, co můžeme, a hlavně, co nesmíme, a již jsme v tzv. JSA (joined security area), sestávající z šedivých a modrých budov nejasného účelu, kde čas od času probíhají rozhovory o sjednocení, jež je v nedohlednu. Všude jihokorejští a severokorejští vojáci s připravenými zbraněmi, mám velmi nepříjemný pocit, že snadno může nastat problém, stačí, aby měl někdo dlouhou chvíli. Turistickíci (žádní Korejci sem samozřejmě nesmějí) ve sele brebentí, fotí se s naším americkým průvodcem, pozorujeme severokorejské vojáky, kteří provázejí jakousi čínskou delegaci, a posloucháme Američana, který vypráví, jak jeho přítel nedávno utrhl nohu mína, putující bahnitým terénem nedaleké louky. Skrytý i zjevný válečný stav.

nové a staré – Pigak Pavilón (z roku 1903) na křižovatce Kwanghamun – Postaven na oslavu kournovace krále Kodžonga.

Všude skalisté hory. Uzoučká údolí ostře stoupající vzhůru. Vstoupíš dole na nesprávnou stezku a už tě příkrá úbočí nepustí stranou. Strž tě vyplivne až nahore. Procházíme zástupy borovic dosud šťavnatě zelených a kocháme se jasnými barvami podzimních listnáčů, rostoucích všude na skalách. Posvátná hora Namsan, ideální krajina buddhistických představ. Nedaleko leží starobylé městečko Kjonkdžu s hrobkami králů tisíc let starými, které vypadají jako travnaté kopce. Kolem hory leží roztroušeny hroby šťastlivců, kteří měli dost peněz, aby si koupili zrovna tady místo, kde po smrti spočinou. Zatravněné kopečky hlíny obehnané nizoučkou zídkou, stéla a výhled do krajiny. Cesta vzhůru je lemována odbočkami k jednotlivým „zastavením“. Sochy a reliéfy Buddhů a bodhisatvů (buddhistických svatých) volně v krajině s oltářičky, vonnými tyčinkami a něčím na zub nabízejí poutníkům spočinutí, zamyšlení, modlitbu. Mnohé zde stojí 1200 let.

Korejský buddhismus je veselý a barevný. Korejci jsou mistry ve vybírání místa pro kláštery a poustevny, k čemuž jim i sama krajina poskytuje dobrou inspiraci. Klášter musí být u tekoucí vody, nejlépe obklopen horami, několik klášterů se nachází i u moře. Není to jedna uzavřená budova jako v naší kultuře, ale komplex menších chrámů a budov nejrůznějšího účelu, od ložnic až po spížírny. Kláštery, ač v dnešní době zahlcovány mračny turistů, si uchovávají atmosféru klidu, duchovnosti, koncentrace. Prochá-

buddháríum v poustevně Munsusa v národním parku Pukhausan

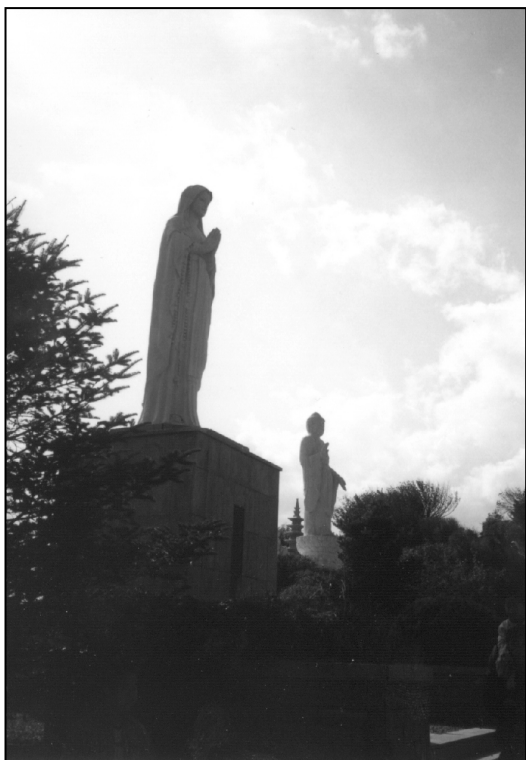
zíme vstupní branou kolem obrovských dřevěných soch hrozivých děvčat – strážců chrámu, po písečných cestičkách mezi chrámy a pagodami, posloucháme zvuky buddhistických bubínků a gongů. Na zemi na širokých pruzích igelitu se suší rýže a nezbytné čilipapříčky. Věřící i mniši v hlavním chrámu lehají před Buddhou na zem a zase vstávají, znovu a znovu, jiní sedí a meditují.

Buddhových soch existuje několik typů a všechny jsou impozantní. Pod širým nebem, většinou stranou od hlavního chrámu, stává obrovská kamenná socha, i několik desítek metrů vysoká. Její stáří je často neodhadnutelné, viděli jsme i sochu z roku 1999, která se v ničem neodlišovala od své „sestry“ staré stovky let. V chrámech jsou umístěny sochy zlaté, většinou sedící, obklopené významnými svatými, kteří dokázali následovat Buddha v jeho prozření i práci pro tento svět plný utrpení. Postoj, ale i třeba poloha rukou sochy ukazuje, který z mnoha Buddhových atributů je zrovna zde uctíván – Buddha Léčitel, Buddha Nejvyšší milost, Buddha Nejjasnější světlo aj. Na oltářích hoří vonné tyčinky, je zde připraveno ovoce a rýžové koláčky. Chod vnitřního chrámu, pořádek a náležité chování přichozích, zahrnující bohužel i striktní zákaz fotografování, ostře sleduje korejská adžuma-chrámová služebnice-supice.

Všude, kam člověk přijde, naráží na obrovskou koncentraci lidí. Jižní Korea na rozloze jen o málo větší než má Česká republika (98 000 : 78 000 km čtverečních) musí uživit přibližně 46 milionů lidí, tedy zhruba čtyřnásobek Čechů.

Jen v hlavním městě Soulu žije celá Česká republika. Okamžitě je třeba naučit se rezignovat na neustálé strkání a cloumání vaší osobou, k němuž dochází na ulici, v metru, v obchodech, restauracích a kupodivu i v horách, kde s námi byla také aspoň polovina obyvatel Koreje a kde jsme před obtížnějšími úseky cesty byli nuceni stát v potupné frontě „horoletců“. V těchto situacích je člověk nucen pohybovat se jinak, než je zvyklý. V Koreji se chodí i jezdí jaksi nadoraz. Znamená to, že se pohybujete, dokud to jen trochu lze, dokud máte bezprostředně před sebou aspoň malou skulinku. Jakmile se již nikam pohnout nemůžete, zastavíte. Neexistuje tedy žádné džentlenské dávání přednosti, vyhodnocování „budoucí situace“ („počkám, až tenhle kousek couvne, a pak tam vjedu“), to byste se nikam nedostali. Překvapeně jsme zírali, že než jsme se třeba rozhodli, kam si stoupneme, už jsme se rozhodovat nemuseli. Mistry v tomto až bezohledném draní se kupředu jsou staří lidé. Vědomí si konfuciánských tradic společnosti, kde zaujímají přední pozice důležitosti (úcta k předkům je jednou z mravních maxim správného konfuciánce), derou se kupředu hlava nehlava. Ačkoli si myslím, že mi úcta k šedinám (druhých) nechybí, jejich chování mi trochu lezlo na nervy.

Musíme si ale taky uvědomit, že právě tahle generace si vytrpěla věci pro nás nepředstavitelné. Roku 1910 Koreu okupovali Japonci, kteří zde zůstali až do konce druhé světové války, brzy po jejich odchodu začala Korejská válka Severu proti Jihu (1950–1953), která zamíchala osudy milionů rodin. Lidé opouštěli domovy a utíkali před frontou, která se zejména v prvním roce války přehnalá celou Koreou tam a zpátky, mnozí se museli účastnit přímo bojů. Když bylo v roce 1953 za účasti USA a Spojených národů podepsáno příměří, musel každý zůstat

sjednocovací pozorovatelna Kosóns – Panna Maria s Boddhisatrou usmířuje Sever s Jihem

tam, kde byl, bez ohledu na to, odkud pocházel, kde se nacházela jeho rodina či jakého byl smýšlení. Nikoho pak asi neudiví, že mnozí Jihokorejci jsou dosud levicového až komunistického smýšlení a našemu vyprávění o životě v „reálném socialismu“ příliš nevěřili.

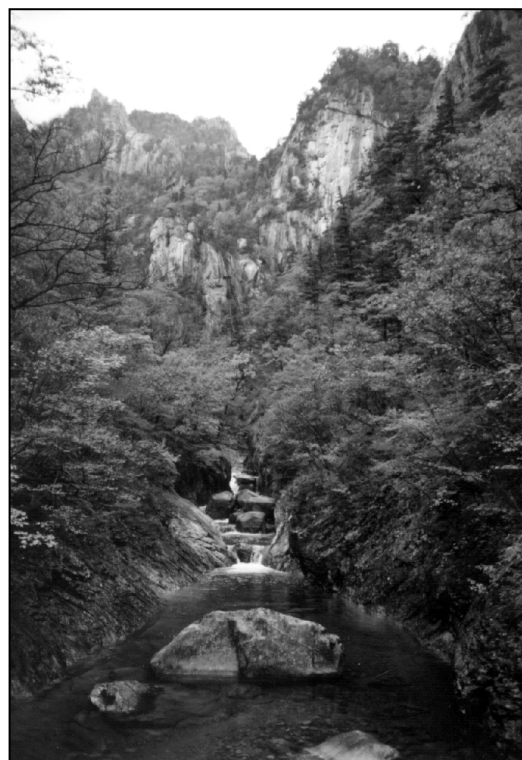
Ani moderní dějiny Korejské republiky, jak zní její oficiální název, nepřipomínají příliš demokratický stát. Jsou plné korupce, zmanipulovaných voleb, studentských bouří krvavě potlačovaných, kde stovky mrtvých nebyly výjimkou, cenzury, vojenských převratů a diktátorských režimů; např. zákaz nočního vycházení byl zrušen počátkem osmdesátých let. Ze všech kontroverzních politiků nedávné minulosti jmenujme generála Parka, který byl sice osvíceným strůjcem korejského ekonomického zázraku a svými reformami pomohl Koreji překonat nesmírnou zaostalost v mnoha oblastech, byl ale také diktátorem s jasnými znaky kultu osobnosti, který neomezeně rozhodoval o čemkoli po osmnáct let a kterého jeho političtí protivníci v roce 1979 zabili, aby se ho konečně zbavili. V roce 1980 byl jiným vojenským diktátorem uvězněn jeho oponent, současný korejský prezident Kim Te Džung, jemuž bylo následně dovoleno odejít do exilu v USA, a do vlasti se vrátil až v roce 1987. Dá se říct, že cosi jako demokratický systém vlády zažívají Korejci asi stejně dlouho jako my a k demokracii jsou asi stejně skeptičtí.

Mají však vlastnosti, které náš národ už pomalu začíná ztrácet, a to je otevřenost, veselost a národní hrdost. Zdáli se nám poměrně spokojeni s tím, co mají, jak žijí, jsou hrdí na svou historii, na svou národní identitu, kterou dokázali udržet navzdory tak mocným sousedům, jako jsou Japonsko a Čína. Konfuciánské království Čoson, kterým byla Korea v letech 1392–1910, tedy 500 let, vstúpilo do „národní psychiky“ smysl pro řád, hierarchii,

rodinu a povinnost. Jednou z důležitých konfuciánských myšlenek je: Člověk jako individuum nic neznamená, jeho hodnota se může objevit až v souvztažnosti se společenstvím, kde najde takové místo, na němž bude co nejprospěšnější druhým. To vše se projevuje samozřejmě i dnes. Korejci jsou velmi pracovití, slušní, uměření a dbají o svůj zevnějšek, který nikdy není výstřední. Na pracovišti, mezi přáteli, v rodinách a ve společnosti obecně je přirozeně stanovena hierarchie významnosti lidí, což se odráží i v jazyce. Určité oslovení použijete, mluvíte-li s nadřízeným, jiné, mluvíte-li s mladším kolegou. Jinak oslovujete člověka, s nímž jste studovali v jednom ročníku, a jinak spolužáka o dva roky staršího.

Všichni Korejci milují své děti, zvláště syny, zajímají se o ně, stále s nimi někam chodí, hrají si s nimi, něco jim ukazují. Probíhá u nich taky cosi, co bych nazvala „kolektivní výchovou“, tzn. je-li rodina někde, s dětmi si obvykle hrají i další, cizí dospělí, mohou je i vzít do náruče a nikdo se tomu nediví. Jasná hierarchie vládne i v rodině. Na prvním místě jsou dědeček a babička, pak otec, matka, nejstarší syn a pak ostatní. Manželé se vzájemně oslovují jménem svého nejstaršího dítěte, tedy cosi jako „Honzův otče“, „matko Kláry“.

V celé Koreji, alespoň tam, kam je oko zvědavého turistu schopno dohlédnout, vládne pořádek a řád. Je to země, kde vlaky jezdí přesně načas a na nástupišti je označeno, kde který vagon zastaví. Je to země, kde jízdni řady vypadají tak, že je stanoven odjezd prvního a posledního

Korea je krásná. – údolí Čonbuldong, národní park Soransal

autobusu a interval, v němž jedou autobusy ostatní, kde je propracován systém veřejné dopravy tak, že se dostanete lehce, kamkoli si zámánete, kde každé větší město má letiště. Země, kde je naprosto bezpečno i pro turisty-hejly, kde vám nikdo nic neukradne nejen z kapsy, ale ani když si necháte své věci na nechráněném místě. Země, kde je spousta ochotných a milých lidí, kde zastaví auto u chodníku a zaveze vás, kam potřebujete, čistě proto, že jste člověk, s nímž si lze pohovořit anglicky a který potřebuje pomoci. Je to země, která má vlastní hláskovou abecedu, takže si při troše studia i něco přečtete, což je v mnoha jiných asijských zemích bez nkolikaletého studia nemyšlitelné. Je to země, která je obklopena mořem, má překrásné hory a stará se o své kulturní památky. Je to země, která čeká, až ji objevíme.

Magda Podaná
v Koreji soukromě
od 29. 9. do 30. 10. 2001

Pozn. autorky: Budete-li se chtít dozvědět o Koreji více, přečtete si knihu pana Janoše Dokonale utajená Korea, kterou vydalo nedávno nakladatelství Libri. Mnoho užitečných informací poskytne i Lonely planet – Korea.

Mugol-džon („Síň ticha“) v Pulgusesa („Chrám buddhistické země“)

Maroko

Tomáš Krajča o svém pobytu v Maroku

Zatímco valná většina studentů a profesorů PORGu mrzne na horské ŠvP, já se válím na pláži a opékám si šunky. Taková byla moje prvotní představa, když jsem procházel lustracemi před vstupem do letadla směr Casablanca. Nakolik se mi splnila, posuďte sami z následujících odstavců...

Casablanca

Casablanca je město poměrně nové, což na jednu stranu znamená, že je značně moderní, ovšem na tu druhou je tu nepopíratelný fakt, že nemá naprosto žádnou atmosféru, a ke všemu zde chybí turisty oblíbené historické čtvrti. Ostatně najít v Casablance esteticky snesitelné uskupení domů je vůbec značný kumšt.

Každé arabské město má svou medínu. Ta je jeho nestarší částí, obehnána hradbami pak tvoří jakési ghetto. Nachází se v ní malé chudé domky a ohromné množství obchodů se vším myslitelným zbožím, které indikují představu zaplivaného a páchnoucího vietnamského tržiště. Ve skutečnosti je to však ještě mnohem horší, protože obchodníci zde jsou natolik dotěrní, že jsou schopni vás pronásledovat několik kilometrů a stále vám vnucovat své „kvalitní a levné“ zboží. Nejhorší vůbec jsou ale takzvaní zprostředkovatelé. Jak to funguje, vám ukážu na názorném příkladu, který jsme skutečně zažili.

U vchodu do medíny jsme potkali příjemného chlapíka, který se s námi dal do řeči, až jsme se mu neprozřetelně přiznali, že máme zájem koupit korále. Navrh-

nul, že nás zavede ke známému obchodníkovi s pravými berberskými šperky. Když se nám cestou přiznal k dobrým vztahům s Ruskem, poněkud jsme znervózněli, když nám začal berberský obchodník servírovat mátový čaj a nutit nám stříbrné náhrdelníky v cenách řádově stovek dirhamů (1 dirham = 3,3 koruny), krám jsme urychleně opustili. Arab se nás však opět chytil a navrhnul nám, že nás zavede k obchodu s levnější bižuterií. Ať jsme se snažili jak chtěli, zbavit se ho nešlo. Držel se nás jako klíště a byl úplně stejně dotěrný, vodil nás od jednoho krámu k druhému a my už jen čekali, kdy si řekne o padesát DH za zprostředkovatelské služby. Naštěstí udělal chybu – jedinou, avšak osudovou. Zavedl nás do pasáže s textilem a vyzval nás, abychom počkali, načež se kamsi rozběhl. Nebyli jsme samozřejmě tak hloupí, abychom jeho pokynu uposlechli, rozběhli jsme se opačným směrem a skrze odporně páchnoucí rybárnu jsme se mu ztratili v úzkých uličkách arabského tržiště.

Jak vidíte, takovýmto individuím je třeba se vyhýbat. Leckdy to bohužel nejde, a to přispívá k nepříjemné atmosféře strachu a znechucení, která vás může až

téměř odradit od nákupů v medíně. Svým způsobem by to však byla škoda, neboť zde můžeme mezi hromadou braku občas nalézt opravdové perly a díky tradici smlouvání srazit jejich cenu na minimum. I to byl důvod, proč jsem dovnitř nakonec vlezl čtyřikrát, ač jsem ji neměl v úmyslu navštívit ni jednou.

Medínu už necháme medínou a podíváme se na další čtvrti Casablancy. I v bohatých částech (centrum města a miliónářské čtvrti) nás překvapí jedna neblahá skutečnost: neexistují odpadkové koše a ulice pod okny luxusních vil a moderních věžáků jsou pokryty hromadami neidentifikovatelného, leč citelně smrdícího humusu. Netřeba ani říkat, že kromě těchto „čistých“ čtvrtí se v Casablance nachází i chatrče chudiny, ne nepodobné slumům střední Afriky. Kupodivu však na střeších těchto dřevěných chatrčí nalezneme VŽDY satelit. Na jednu stranu to znamená slibný symbol pokroku, na druhou ovšem fakt, že zdejší muslimové neoplyvající značnou inteligencí jsou až příliš snadno zmanipulovatelní. Nelze se tedy divit, že i malí chlapečci se baví házením kamenů po amerických turistech (za které jsme byli často považováni, tedy obzvláště já se svým kloboučkem Hewlett Packard...), zatímco jejich starší kamarádi se baví pochodováním po ulicích s hlasitými výkřiky Džihád! Džihád! (načež „američtí“ turisté mizí v postranních uličkách...).

Teď si dovolím malou odbočku. Poprvé jsem zhlédl vysílání kultovní televize

Al Jazeera. Žádný Usáma se sice na obrazovce neobjevil, zato jsem měl možnost jako první vidět záběry dětí/obětí náletů na Afghánistán, které následně převzala i CNN. Al Jazeera samozřejmě vysílá arabsky, takže nemohu posoudit tendenčnost zpravodajství, po technické stránce to však mají Arabášové zvládnuto perfektně.

Zpět ke Casablanca. Symptomatickým rysem marockých aut je, že jsou to strašlivé šunky se špatně seřízenými motory. Dopravní kolaps je zde denním chlebem, a tak se nelze divit, že je vzduch v Casablanca zkažený až hrůza. Dokonce ani Atlantický oceán, na jehož břehu město leží, nestíhá přetvořit unikající výfukové toxiny v ozdravné přímořské ovzduší. Městská doprava v podstatě neexistuje (o něčem jako tramvaj, či snad dokonce metro, se místním ani nezdálo), naštěstí se po Casablanca pohybuje velké množství opravdu levných červených taxíků. Co se meziměstské dopravy týče, také to není zrovna slavné. Silniční síť je v Maroku o poznání méně vyvinutá než u nás (už nikdy si nebudu stěžovat na katastrofální stav dálnice D1...), železnice je zde jediná, a to z Rabatu do Casablancy (a navíc pěkně drahá).

Zatím jsem na největší marocké město (přes 4 000 000 obyvatel) házel jenom špínu (ne že by si to nezasloužilo), přesto se zde najde pár míst, která by nadřazený turista navštívit měl. Především je to samozřejmě slavná mešita krále Hassana II. Jde o monumentální stavbu, jejíž minaret má výšku rovných 200 metrů a z něhož při svátcích vychází laserový paprsek mířící směrem k Mekce, viditelný na několik desítek kilometrů. Stavba je to nová a moderní, otevřena byla teprve v roce 1993. Možná i proto neplní ani tak účel náboženský (modlitby zde probíhají jen v pátek), jako spíše komerční. Jde totiž o jednu z mála mešit, které jsou přístupné turistům. Během prohlídky, kterou jsme díky českému konzulovi v Maroku měli jako česká diplomatická delegace (neptejte se mě, jak jsem se tam dostal já... :-)) zdarma, se pak dozvídáme zajímavé věci technického rázu: kupříkladu vyhřívání sklepa a lázní probíhá pomocí sloupů, které sice vypadají nevinně, ale skrývají hi-tech zařízení počínaje solárními panely na střeše mešity, konče superovodivou látkou uvnitř sloupu, která sluneční energii přemění na teplo. Oproti zimním třasům v monumentálních křesťanských katedrálách jde o příjemnou změnu.

Dále už jen telegraficky: rádoby historická, avšak působící spíše jako směšná karikatura – čtvrť El Hobouss. Náměstí spojených národů (Place des Nations Unites) a městský park – jediná místa, kde je jakž takž uklizeno, i když koše nena-

jdeme ani zde. Bulváry Moullay Youssef a Moullay Raschid s palmami uprostřed. Milionářské vilky na pobřeží a samotná pláž (viz další odstavec). A to je bohužel vše.

Už jsem se zmínil o Atlantiku. Casablanca má samozřejmě pláže, které disponují úžasným pískem. Má tmavší barvu a je neuvěřitelně jemný a příjemný na dotek. Jen kdyby v něm nebyly ty střepy z láhví, byl bych úplně spokojený. Bohužel, koupat se v Casablanca nedá. Už sám Atlantik je značně zvlněn (o poznání více než třeba Středozemní moře) a v Case se navíc tyto vlny rozbíjejí o kameny několik metrů od pobřeží, což znamená, že koupat se zde je smrtelně nebezpečné. O tom se přesvědčil Vašek Polák (bratr druhé ženy mého dědečka z matčiny strany, jestli vám to něco řekne), když na naprosto bezpečném místě, kde viděl deset centimetrů hluboké dno, zahučel do bazénku o rozměrech nejvýše půl metru na půl metru, kde se kompletně vykoupal – samozřejmě se vším všudy, jediným jeho štěstím bylo, že pas tuto katastrofu, která by se bezesporu stala vítězným klipem v Neváhej a toč, přežil téměř bez újm.

Hostitelé

Zatímco česká výprava (vystavovatelé na MainTechu 2001 a management z dědovy firmy Teris 2002) se kompletně ubytovává v hotelu Les Almohades (název jedné marocké dynastie), já byl pozván do rodiny pana Abdelmajida (zkráceně Majid [mažd]) Benmoussy. Benmoussa je vysoký činitel, dá se říci, že je v hierarchii hned pod náměstkem ministra, a to už je zatraceně hodně. Je to člověk výšky až skoro přibíkovské, konstituce statného medvěda grizzlyho a povahy veselé až lehkovážně. Ač je maximálně pohostinný a příjemný, brzy mě začal poměrně silně

štvtát. Jednak si ze mě dělal legraci, když jsem mu nerozuměl (tedy skoro vždy), a aby toho nebylo dost, zavedl naprostou anarchii při našich rendez-vous v hotelu. Zatímco nebyl v poledne schopen počkat déle než deset minut, večer mě s klidem nechal čekat HODINU, a to aniž by se omluvil.

Dalšími členy rodiny, která má pro sebe půl patra jednoho věžáku v luxusní čtvrti Palmiers, jsou manželka Wafia (dlouho jsem si myslel, že je to Mafia... :-)) a děti Youssef (15) a jeho starší sestra, jejíž jméno jsem si opravdu nezapamatoval. Zato o ní vím, že studuje v Paříži a momentálně se nachází v Granadě.

Před odletem mi bylo řečeno, že anglicky bude umět paní Benmoussová a Jozef (budu používat českou verzi tohoto jména, která odpovídá výslovnosti v arabštině). Totéž tvrdil Majid ještě v autě, když mě vezl z letiště. Pěkně. Na přímou otázku „Parles-tu francais?“ odpověděl Jozef suverénně záporně a skutečně mi nerozuměl ani slovo. Paní Wafia sice občas působila dojmem, že rozumí, spoléhat na to však bylo značně nemoudré. Komunikačním jazykem se tak stala moje francouzština, hluboko pod úrovní angličtiny v tercii, kdy jsme podstoupili cestu do Lincolnu. Jelikož z terisácké skupiny neuměl francouzsky nikdo, vznikaly tak zajímavé situace, kdy nás Benmoussa pozval na večeři do restaurace, Jana (nevlastní babička) mu to odkývala a protože mu nerozuměla, nepřišla. No a tipněte si, kdo si tuhle překerní situaci vyžral se vším všudy... samozřejmě já!!!

MainTech

Pro úplnost se musím zmínit o nijak zvlášť zajímavém veletrhu s názvem MainTech 2001, jehož management Teris zajišťoval. Byla to miniaturní a veskrze

neúspěšná akce. Dá se říci, že vystavovatelů bylo více než návštěvníků, takže si obcházel vlastní stánky a obdivoval své „zázraky“. My měli za úkol postavit stánek české republiky, kde se nacházely dvě moc pěkné škodovky a dále kumbálky firmem jako Vítkovice, OEZ, Mecalva a především ministerská kukaň, kde se čas od času objevily takové celebrity, jako marocký konzul či zdejší ministr vnitra. Jediným zpestřením zde byl místní watchman Ahmed (přezdívan Mohamed), který nám za 100 DH denně hlídal ve dne v noci vystavované zboží. Je to jediný Arab, kterého jsem poznal, který umí pár slov česky (asi na úrovni „Jak se máš? Dóbrý?“ „Nemám probléma?“ „Co škóla?“ a pár dalších větíček). Navíc je to veselá a už samotným vzhledem zábavná persóna. Jediným záporom by tak mohl být fakt, že s největší pravděpodobností patří k tajné policii...

Policejní stát

To přesně je Maroko. Říká se, že na jednoho občana připadají tři watchmeni, a o pravdivosti tohoto výroku jsme se přesvědčili na vlastní kůži. Nezhrozili byste se, kdyby vás na ulici zastavil úplně neznámý člověk, který zná vaše jméno, hotel, kde bydlíte, i s číslem pokoje, od kdy do kdy jste v Maroku, že patříte k českému stánku na MainTechu a spoustu dalších informací, které jste nikomu nesdělovali? Jediným naším štěstím bylo, že jsme neprováděli zloha nic nezákonného (dokonce ani piva, které mi nabízel Majid, jsem se nenapil...), a byť nad prapodivným jednáním *l'homme avec le chapeau* mohli kroutit hlavou, neměli sebelepší důvod na nás vyjet...

Mohammedia

Druhým městem, které jsem jakž takž stihl poznat, byla Mohammedia, třicet kilometrů východně od Casablancy. Ne že by tam bylo uklizenější, ale alespoň dopravní situace nebyla tak zlá a vzduch se dal s trochou sebezapření i dýchat. Nejlepší na tom všem pak byla několikakilometrová pláž, kde jsme se dokonce i vykoukali. Chvilku jsme koketovali s myšlenkou připojit se k mnoha fotbal hrajícím skupinkám (jde o marocký národní sport), při pohledu na jejich umění jsme to ovšem rovnou vzdali.

Místní mešita je sice menší, zato funguje jako „normální“ svatostánek. Nebudu popisovat celý průběh muslimské modlitby, která má přesně dány jednotlivé úkony, které se opakují pětkrát denně (při úsvitu, před polednem, v jednu hodinu, při západu slunce a ve chvíli, kdy zmizí poslední červánky a nastane úplná tma), jen zmíním jeden chvilkyhodný zvyk – před každou modlitbou se musí věřící umýt a očistit.

Bohužel většinu Arabů tato hygienicky úžasná povinnost nechává chladnými a chodí špinavější než Dobrovod na škole v přírodě.

Arabové

Nebudu nijak hodnotit islám jako náboženství, přesto se dopustím v následujícím odstavci bezmála rasistického výlevu na adresu jednoho poměrně početného národu. Věřte, že si to Arabové zaslouží.

Jde o neskutečnou sebranku, verbež, cháttru, lůzu, sbor plantážníků a lotrů nejvyššího ražení a vůbec pěkné zlotřilce. Za prvé jsou neskutečně líní, a než aby pracovali, raději si vydělávají peníze přepadáním a okrádáním turistů. Za druhé jsou neskutečně netolerantní a kraťasy zde působí jako pěst na oko. Samozřejmě, nejsou takoví všichni, ale valná většina ano, což přispívá ke špatnému pocitu a nervozitě při procházení i relativně evropského města Casablancy.

Zajímavostí je jejich adaptace teplotním podmínkám. Když mi při dvaceti stupních doporučovali, abych si vzal bundu, neboť je přece zima, poněkud jsem se podivil, avšak později jsem zjistil, že je tomu skutečně tak: oni při dvaceti stupních mrznou a chodí zahalení v teplých hábitech popřípadě teplákových soupravách a bundách, zatímco my, otužilí Češi, se jdeme koupat.

Marocká kuchyně

S tím, že jsem byl v arabské rodině, souvisí i fakt, že jsem měl možnost poznat místní kuchyni. Nutno říci, že mají muslimové prapodivné chutě...

Především: Arabové jedí neskutečně množství masa. Maso je k obědu i k večeři, a to každý den. Navíc večeře se začíná před devátou hodinou, což je z hlediska trávení maximálně nezdravé. V marocké kuchyni se používá velké množství koření, zelenina v podobě vařené či smažené, avšak vůbec se nekonsumuje sýr. Jediný sýr, který jsem po dobu pobytu „ochutnal“, byla *La vache qui rit*, tedy Veselá kráva.

Ještě zajímavější jsou nápoje. Kupříkladu mléčný čaj, který se vyrábí podobně jako obyčejný pytlíkový, avšak místo vody se použije teplé mléko. Maximální humus. O třídu lepší je pak tradiční čaj mátový, který je velmi sladký a má typickou chuť

tohoto koření, ale kupodivu nejde o tak odpornou věc, jak by se z mého popisu mohlo zdát. S trochou vůle si jej dokonce můžete i oblíbit...

Závěr

Nutno říci, že mé představy se nenaplnily ani z poloviny. Nejenže pro mě mí hostitelé neměli připravený ZHOLA ŽÁDNÝ program, takže jsem z Maroka poznal jen Casablancu a Mohammedii, ale navíc jsem ani neužil čtyři nabalené kraťasy, o nějakém opalování pak nemohlo být ani řeči. Koupání v moři jsem si pak musel doslova vydupat...

Ne všechno ovšem bylo malováno černými barvami. Rozhodně to byla zajímavá zkušenost, poznal jsem odlišnou arabskou kulturu a místní zvyky, navíc *la mosque Hassan II.* byla opravdu pěkná. Zkrátka a dobře: neměnil bych.

Tomáš Krajča

GYMNÁZIUM SVATOPLUKA ČECHA

Dojmy Terezy Langové ze školy, kterou navštěvuje po opuštění Porgu

Marnost, vše je marnost

Marné je hledat útočiště, když člověk poslední den prázdnin zjistí, že je bezprizorný. Plané je dělat si nároky, bezvýsledné je hledat školu, kde se vyučuje latina a francouzština. Nevyhnutelné je vzít za vděk kterékoli otevřené náruči. Po protelefonování se do dvou třetin příručky „Informace o gymnáziích, Praha a okolí“ jsem narazila na jedno váhavé příkývnutí, že by snad nějaké místo měli. Ráda bych řekla všem těm profesorům, kteří mě po mém karambolu s fyzikou utěšovali, že novou školu najdu snadno a rychle: na to, že jsou kantoři, toho o dnešní situaci ve školství vědí sakra málo. Ale díky za podporu. Oním váhavým příkývnutím bylo Gymnázium Svatopluka Čecha; je v Tróji.

Intro

Mé nové gymnázium je pět stanic od metra Nádraží Holešovice a týž počet stanic od ZOO.¹ Z našich známých zde studuje Zdeněk Zejda, který je v septimě (narozdíl ode mě, která ročník opakuji), a David Landštof, člen skupiny Nukleární okurky. Vstupují do velké hnědé budovy se steskem po žluté omítce, dveře jsou často zavřené, musí se zvonit a pak vám z nepochopitelných důvodů jde otevřít ředitel. Po schodech nahoru a přezout se u skříněk. Vejdu do třídy, na zemi linoleum, hezké lavice úhledně srovnané uklízečkou a jinak nikdo. Chodit do školy půl hodiny předem je zatím jediný způsob, jak si k novému místu vytvořit vztah. Sednu si na lavici a dívám se z okna, které vede do stráně a ukazuje opadávající stromy. Každé ráno trochu melancholie. Pomalu se do třídy trousí mí noví spolužáci, jdou na poslední chvíli, asi nemají ani zdání, jaké to je v prázdné škole, třídě.

Špetka informací

Gymnázium Sv. Čecha je osmileté se všeobecným zaměřením. Studenti mají povinnou angličtinu od primy a němčinu od sekundy. Od letošního roku se vyučují i základy francouzštiny.² Od sexty se dva roky povinně vyučuje latina. Volitelné předměty jsou formou seminářů vyučovány od kvinty v sestavě: historie a geografie, ekonomie, tvůrčí psaní, programování a grafika, praktická cvičení z biologie, chemie a fyzika, estetika a výtvarné umění, matematika, společenskovědní základy, deskriptivní geometrie. Studenti si musí kupovat sešity i učebnice. Krč mě nenávidí a nechce mi půjčit

10 knih na celý školní rok z knihovny Porgu. Co by mu to udělalo? Vybavení školy není příliš dobré, laboratoř je zastaralá... Tělocvična má ale nové parkety, které jsou úzkostlivě střeženy panem školníkem, podle kterého by se na nich nemělo ani cvičit. Počítačová učebna vlastní jen pár počítačů, internet je možné používat jen v knihovně, která se otvírá tři dny v týdnu na velkou přestávku. Profesorský sbor čítá 21 vyučujících, v poměru 14 (ženy) : 7 (muži). Co se atmosféry na škole týče, vztahy mezi studenty jsou podobné jako základních školách. Ředitel sice oficiálně razí teorii přátelství za přátelství, ale na škole vládne kázeň tvrdé ruky. Škoda. Když je na škole jen 145 studentů, jeden by si řekl, že tam bude rodinná atmosféra. Při jednom rozhovoru se studentem jsem se dozvěděla, že škola spolupracuje s protidrogovým centrem Prahy 7. Probíhají studentské výměny s německými školami.

Zajímala jsem se o konkurenci PORGazeenu – školní časopis IDIQT. Do rukou se mi dostaly dva listy formátu A3 přeložené na půl. Tedy rozhodně ne žádný román. Co se týče obsahu, inu proti gustu... Pozvánka na večírek není nic nepatřičného, podivná byla četnost (tři ze sedmi) mravoučných článků na témata jako „Podlost mladých lidí“, „Co se mi stalo v metru“ a „Krádeže a drogy“. Zbytek článků byl o seriálu Enterprise, New Yorku či spadal do kategorie Tvorba. Nutno dodat, že básně byly tematicky zamrzlé na lásce a depresích. Takže dokud se časopis nevzpamatuje, je nevyhnutelné říci, že je IDIQT.

Škola vlastní nápojový stroj. Na Porgu stále nic...

Čeština

Do třídy vstoupila naše třídní, která nás učí češtinu, a snažila se zjednat pořádek. Usedla za katedru a vyřizovala absence a omluvenky. Hovor neutíchl, dokud nebylo vše hotovo, což zabralo téměř třetinu hodiny. Po zatleskání ztichly přední řady a poté i ostatní, na tváři učitelky³ se objevil úsměv a mohla začít hodina. Oproti Porgu je probíraná látka o 500 let pozadu, což by se mohlo zdát jako výhoda, pokud jste se to však neučili naposled v tercii. Ve výkladu je kladen důraz na znalost jmen autorů a titulů děl, učitelka xeroxy nepoužívá, ale třída pracuje s učebnicí Kouzelné zrcadlo literatury, která není vůbec špatná. Naše učitelka učí poprvé v životě, a proto jí lze promi-

nout, že studenty v hodině ne vždy zvládne a snaží se je krotit vyhrožováním a přemírou faktů. Její metoda „Teď si opište článek na straně 124 a ve čtvrtek z toho budeme psát test, jestli nebudete ticho!“ se mi však zdá neprofesionální. Literatura není jasně definovatelný souhrn faktů, který lze pochopit pouhým zapamatováním.

Dějepis

Učitelem dějepisu je pan Holeček, což mně, ráčkující milovnici Rolečka, připomíná teplo rodinné atmosféry RHS. Tím však podobnost nekončí. Dějepis je světlym bodem ve výuce. Tento učitel snad jako jediný pochopil, že historie může studenty zaujmout, bude-li sdělena zajímavě a srozumitelně. A tak si mohu třikrát týdně odpočinout v toku dějin starověkého Říma.

Biologie

Příjemná postarší paní si vede po chodbě do třídy neobvyklého partnera, postaví se s ním před studenty a žoviálně se zeptá, jak mu budeme letos říkat. Ozývají se jména jako Petr nebo Honza, ale i Bohouš či Ambrož a já hrdinně volám Otomar. Řeč je samozřejmě o školním kostlivci. Hodina začíná zkoušením, do něhož mě přihlašují mí spolužáci. Je to jejich forma šikany, nebo prostě chtějí vědět, kolik toho umím? Učitelka mě udivuje svými schopnostmi. Vždy jsem si myslela, že pokud chcete narvat do studentů stejné množství látky jako Fořtíková, musíte být stejně přísní. Není to pravda, naše bioložka je příjemná a zároveň naučí.

Matematika

„Jdete pozdě? Pošlete učiteli zprávu a on vás nezapíše. Že nemáte mobil? Bohatší to mají holt vždy v životě snadnější.“ Tak by se dal definovat vyučující matematiky, který nám v úvodní hodině ukázal, kde kouřit, zdrbnul ostatní učitele a vůbec vedl tak líbivou politiku, že i slizké ropuše by se z toho zvedl žaludek. Myslím, že člověk, který vede s žáky takové kamarádké vztahy, to nedělá proto, že je to kámoš, ale protože si není jistý svými schopnostmi, což se snaží zahltit ležérním přístupem. Kvůli jeho chování a štvavým poznámkám byla dokonce minulý rok určitá personální aféra. Jsem proto ráda, že díky úspěšně složenému reparátu nemusím zatím matematice věnovat větší pozornost. Co se týče jeho schopnosti vyučovat, je na tom stejně jako Kubíček.⁴

Tělocvik

Vyučování tělocviků připomínal výcvikový tábor. Učitel s tyčí v ruce mával nad zmítajícími se dívkami. S výrazem Hitlerova nejvěrnějšího pomocníka mě nutil provádět věci, kterými mě ponižovali naposled na nižším stupni základní školy. Podle fyzických kvalit mých spolužaček soudím, že ho to velice baví.

Trochu prachu z cigarety

Mám spoustu nových přátel? Možnost seznámit se s ostatními je omezena kvůli kastovnímu rozdělení na kuřáky a nekuřáky. Jiný bližší kontakt než cigaretové opojení o velké přestávce škola neumožňuje. Přestávky trvají pět až deset minut, kdy si člověk stihne leda zajít na záchod či koupit limonádu. Zbývá jen velká přestávka skýtající jedinou cigaretu během výuky. Mimo budovu školy se nesmí. Ale chodí. Je trochu potupné utíkat do komplexu blízkých ambasad poté, co jste dva

roky kouřili pod oknem ředitele, ale někdy je nutno ohnout hřbet. Kouření je oficiálně zakázáno do 18 let na celé oblasti Trója. Od 18 let lze kouřit cigarety před školou na opačném chodníku. Já trpělivě počítám dny do svých prosincových narozenin. Pečlivě zabalena do kabátu a šály sleduji, že oblečení většiny dívek neodpovídá venkovní teplotě. Boty na jehlovém podpatku jsou zcela normální. Děvčata probírají aktuální módu a třepotají se v poryvech větru. Dva oktávání v koutu odpalují jointa. Oproti Porgu smíme dle školního řádu užívat drogy mimo oblast Trója. To je dost zvláštní, běžně je to zakázané všude. Odbývám všetečné dotazy svých nových spolužáků. Nadávám, že díky zákonu schválnosti jsme napřed ve fyzice, kterou jsem si měla opakováním ročníku zopakovat. Život je zábavný a pestrý... Dny jsou pro mne občas zdrucující. Kdo strávil šest let na Porgu s jeho uvolněnou morálkou a volným stylem, jen

těžko si bude zvykat na režim podobný základní škole.

Lidé mi kladou otázku, zda bych se na Porg vrátila. Nebýt hořké zkušenosti z reparátu, chtěla jsem, ano. Ale nyní už asi ne. Ten Porg, který jsem měla ráda, za který jsem se hádala, když všichni okolo mumlali zaklínadlo o smrti ducha Porgu, o kterém jsem tvrdila, že je moje rodina, ten Porg už opravdu není jako dřív. A nebude-li vedení školy více naslouchat studentům, nezmění se to. Vesmír se rozpíná...

Tereza Langová

¹ Jo, my děti ze stanice ZOO.

² Proč se musím učit němčinu? Proč se neučí francouzština? Jaký je smysl života?

³ Na této škole neoslovujeme vyučující jako profesory, což je běžná praxe na středních školách, ale jako učitele. Důvod: neznámý.

⁴ To ať si vezme každý, jak chce. Stejně dobře? Stejně špatně?

Druhý domov: Černá labuť

rubrika o pražských kavárnách

Vítám vás, milí čtenáři, u dalšího pokračování ne zrovna pravidelné rubriky.

Jsou dny, kdy je vaše mysl obestřena temnotou, kdy deprese neúprosně barví obraz světa a nic nemá smysl. V takových dnech vyhledává jedinec na pokraji zoufalství podniky nevalné pověsti, temná křivoláká douputa ve sklepeních, plná ztracených existencí a vůně marihuany. Jindy jsou zase období, kdy toužíme po halasné společnosti v restauracích s vysokými stropy a dlouhými, nerozbitnými stoly. Někdy odcházíme do lepších kaváren, ukrást si mezi svištičímí číšníky aspoň na chvíli pocit, že jsme třeba Seiferti. A někdy přijde den, kdy naše mysl zatouží osvobodit se od stěn domů, shlédnout shovívavě a s nadhledem na svět, v němž žije. Být filosoficky, sociálně a snad i morálně na výši. Tehdy člověk vyhledává rozhledny. Nebo vysoko položené kavárny.

Cestu do Café Galerie Černá labuť lze vpravdě nazvat extatickou zkušeností. Podoben úzkému hrdlu mateřského lůna krčí se vchod do ní mezi Bílou labutí a podezřelým knihkupectvím. Sama vstupní hala se maskuje jako úřednická vrátnice nic nenasvědčující přítomnosti Ráje a poutník musí přemoci sám sebe, popřít veškerou dosavadní zkušenost, aby sebral odvalu postupovat dál do něčeho, co nejvíc připomíná kanceláře banky.

Zvyklá vás už na začátku Kerberos, mající formu policisty ve vrátnici. Oblafnete ho sebevědomým „Dobrý den“, kterým hlavně sami sebe přesvědčíte o tom, že jste tu oprávněně. Než stihne Kerber zareagovat, budete si už sebevědomě přivláškat výtah a propadat panice, že místo do kavárny lezete do soukromých kanceláří nějaké hodně významné instituce. Hlavou vám budou vířít divoké katastrofické scénáře. Nuže, užijte si je. Ten strach je součástí zkoušky.

Ve výtahu se vám dostane prvního potvrzení, že jste na správné cestě. Vedle místa, kde by měl být knoflík pro deváté patro, bude malá cedulka „Café Galerie Černá labuť“. Nenecháte se zmást a pojedete do osmého.

Cesta výtahem je onen eliadovský „úzký přechod mezi dvěma světy“. Mohl by být také oním tunelem z posmrtných zážitků. Jisté je, že po dlouhé cestě tmou přichází světlo.

Osmé patro, dveře se otevírají, obejít poslední roh a... Před vámi se

prostírá místo nejbližší slunci. Kavárna, jež se dotýká nebes, kavárna, kde se normální smrtelníci stýkají s bohy a společně se posmívají hemžení ubožáků tam dole.

Výhoda osmi pater je znát. V této části Prahy není jiné přirozené místo výhledu a pohled ze střechy Černé labutě je tudíž velmi netradiční. Dominantou jsou střechy, pavlázky a půdní byty Nového Města. Překvapí vás, kolik lidí bydlí na střechách a jak moc pěstují takový lidé květiny. Do příkopů ulic není vidět, nahoře panuje opravdu božské ticho. Tradiční dominanty Prahy jsou zakryty nebo jsou vidět z nezvyklých úhlů. Panorama Prahy tak i pro znužené oči Pražáka získává zajímavou podobu. Jenom žižkovská věž zůstává, i když je milosrdně odsunuta až na okraj celého panoramatu – musíte ji chvilku hledat. Až jí na obzoru najdete, potěší vás jako stará přítelkyně v záplavě neznámých tvarů. Proto se kochejte a kochejte, bodejte prstíky do vzduchu ukazující si jednotlivé památky a potom, znaveni tou nádhrou, usedněte ke kávě.

Černá labuť oplývá všemi výhodami dobré kavárny (v naší rubrice bychom si ani nedovolili nabídnout kavárnu těmi výhodami neoplyvající), to znamená: dobrá káva za dvacet korun, servírovaná jak se patří (navíc s malou ČOKOLÁDIČKOU!), výběr vín i čajů, klidné, studijní prostředí a obsluha, která nechce, abyste utráceli, nýbrž abyste ji neobtěžovali, kterýžto přístup se nejvíce hodí právě nemajetným studentům. Jedinou nevýhodou je snad zavírací doba už v šest hodin, ale s tím se musí správný kavárenský povaleč zkrátka smířit. Protože má Černá labuť část venkovní, prosklenou i vnitřní, lze se výhledem kochat i za sychravého počasí, případně s sebou vzít i přítele trpícího závratí. V této oáze klidu a laciné kávy můžete trávit celé hodiny nikým nerušení, neboť návštěvnost není, vzhledem k obtížnému přístupu, příliš velká.

Začínali jsme myšlenkami na výstup vzhůru, posměchem světskému hemžení a touhou po nadhledu. Dovolte mi proto se na závěr snížit k čistě přizemním myšlenkám a skončit pobídkou, možná morálním apelem: Chodte do Černé labutě, protože káva je tam levná, hostů málo a pronájem jistě drahý. Chodte tam podporovat toho génia-majitele, aby nemusel zkrachovat a ta krásná terasa nesloužila jen pro soukromé párty.

Eva Šťastná

Tvorba

Nelogické rozhovory

Matka (M)

Dítě (X)

M: Nemyj to nádobí. Já to udělám.

X: Díky moc.

po hodině...

M: Jak to, že si čteš, já za tebe myji nádobí, a ty si čteš.

X: Sama jsi to chtěla, ne?

M: Myslela jsem, že budeš místo toho dělat něco inteligentního.

matka kontroluje otcovu poštu

M: Co se díváš tak káravě? Ty jsi tak agresivní!

X: Nesouhlasím s tím.

M: Kolikrát já nesouhlasím s tím, co děláš...

M: Budím tě už půl hodiny.

X: Promiň, ale neslyšela jsem tě.

M: Lžeš, protože mě chceš naštvat.

M: To jsi tak blbá, že si nemůžeš zapamatovat, že máš vypnout ohřívání vody? Proč tedy vůbec chodíš do školy?

X: Promiň, zapoměla jsem.

M: Jak by to vypadalo, kdybych já zapoměla?

X: To nevím.

M: Nebuď drzá.

X: Jen jsem ti odpověděla.

M: To jsi tak stupidní, že nepoznáš řečnickou otázku?

X: Asi jo.

M: Už zase.

M: Umyla bys to nádobí?

X: Jo.

po čtvrt hodině ho matka umyje...

X: Mami, tys to nádobí umyla? Chtěla jsem to potom udělat.

M: Copak můžu čekat, až se uráčíš to udělat? Co si člověk neudělá, to nemá.

X: Jdu s XY do kavárny. Vrátím se v deset.

M: Pošli mi zprávu.

X: Proč?

M: Snad mám právo vědět, kde jsi, ne?

X: Budu v kavárně s XY, vrátím se v deset.

M: Nediskutuj se mnou. Ty jsi tak hrozně protivná.

M: Jak to, že jsi mi neposlala zprávu?

X: Zapoměla jsem.

M: Co jiného máš v té hlavě nosit, než tu jedinou věc, kterou jsi měla udělat?

X: Promiň.

M: K čemu mi je tvoje omluva?

X: Tak co mám říct?

M: Nic, mlčet máš. Kdybych já byla tak drzá na svoje rodiče, tak bych od nich dostala, že bych si týden nesedla.

matka přichází v deset večer z kávy s přítelkyní

M: Jsem hrozná matka, vid?

X: Ne, nejsi.

M: Proč to říkáš tak divně?

X: Já to neřekla divně, jestli to tak vyznělo, omlouvám se.

M: Takže si nemyslíš, že jsem špatná matka.

X: Ne. Máš právo se bavit.

M: Táta se totiž baví pořád. On nemusí žít děti...

X: Vždyt ti nikdo nic nevyčítá.

M: Proč mě přerušuješ? V téhle rodině nemůžu nikdy nic říct.

M: Tak jak bylo ve škole?

X: Vcelku dobré.

M: To ti nestojím za to, abys mi o tom něco řekla?

X: O xxx jsme dělali yyy, o zzz jsem něco uměla dobře...

M: Můžeš se u toho přestat takhle tvářit?

X: Jak?

M: Ty jsi tak hnusná! Běž, nechci tě vidět. To mám za to, že vstávám v pět, abych ti vydělala na tu tvou blbou školu. A laskavě nezavírej dveře, když s tebou mluvím.

X: Říkala jsi, že mám jít pryč.

M: Ty jsi tak odporná, já to nechápu.

M: Jak to, že zase spíš?

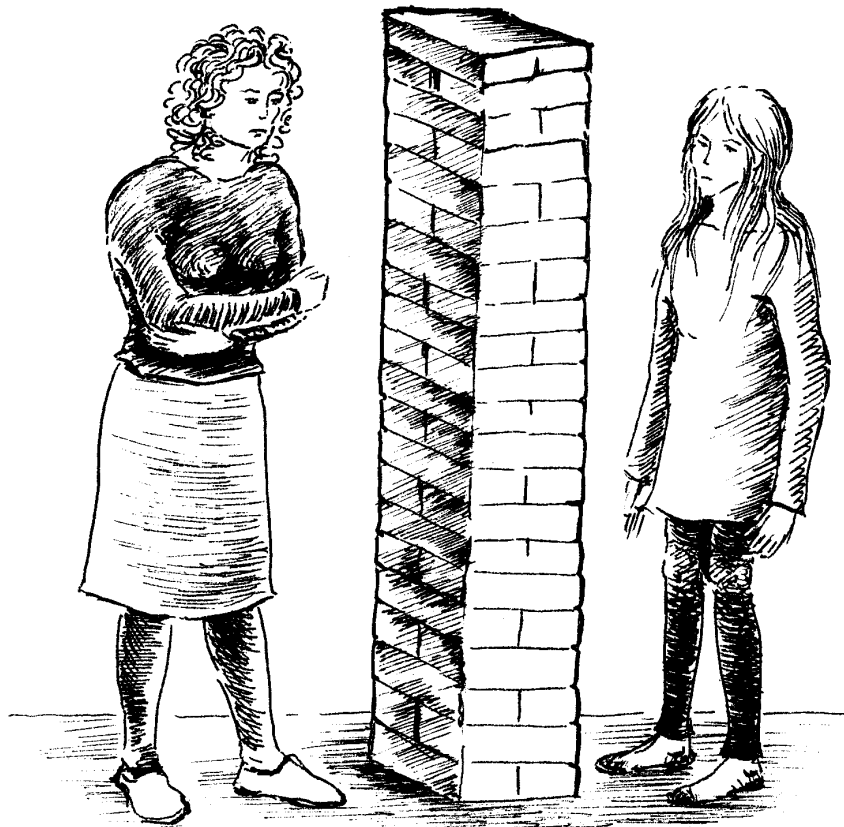
X: Promiň. Byla jsem unavená.

M: A já snad nejsem. Copak si mohu dovolit lehnout? Co tady dělá ta knížka na zemi?

X: Leží.

M: Nedělej ze mě idiota. Ty jsi tak odporná, hnusná holka. Nevděčná, podlá, křivá, jako tvůj táta i sestra. Nikdo v téhle rodině mě nikdy neposlouchal. Léta letoucí na vás všechny dřou, zatímco si užíváte život. Je mi z vás zle. A okamžitě vypadni z té postele.

Tereza Langová

Juditina cesta přes centrum

Judita měla cestu do centra. Musela nakoupit tenisové míčky a vybrat peníze z bankomatu.

Pokud se procházela místy, kde v noci sedávali mladí lidé, kteří se báli života a rozhodli se, že večer stráví ve městě okolo drogových center, pokud se podívala do rohů, pod větve okrasných keřů, někdy i jen dolů k nohám, uviděla stopy po drogách. Některých by si jiný možná ani nevšiml. Injekční stříkačku uvidí každý. Ale ona si všimla i malé zlomené jehly spadlé do spáry dlaždiček na veřejném záchodku. Z lesklého letáku na zemi byl kus utržený do tvaru čtverce, určitě na psaníčko. Kousek tenkého, modrého kartonu? Ne, je to uzavírací část balení Rohypnolu. Někdy měla pocit, že cítí drogy v tramvaji. Jak potí pervitin ta dívka, která stojí vedle ní. Pervitin má vůni jako mokrá toaletní papír. Občas, když procházela centrem, zastavila se na Národní třídě podívat se na dealery. Bylo to pro ni jako divadlo. Usadila se na lavičku přímo před ně, dala najevo, že nepřišla nic koupit, a zapozorovala se. Většinou jí nikdo nic neřikal, policie se dívala stejně jako ostatní, oni se nebáli nikdy. Vlastně si jí nevšimli, když z ní nekoukal žádný profit. Pro ni to bylo jako sex po telefonu. Už rok a půl nebrala tvrdé drogy, ale psychická závislost ustupuje hrozně pomalu. Občas se jí stýskalo. Už byla dost dale-

ko, aby se nevracela zpět. Jen se někdy ohlédla se zasněným výrazem.

Co by jí to dalo? Skončila včas, než ji to vcuclo docela. Je dobře, že nešla dál, byla ráda, že to zvládla.

Alespoň to tak vypadá. Na každé terapii vám řeknou veselou zprávu: „Uvidíš za deset let.“

Už ale přestala počítat dny od poslední dávky, už dávno nepočítává všechny peníze na počet psaníček. Nepovažovala se za závislou. Proboha, proč by měla, jen jednou jí napadlo znovu do toho skočit, a to trvalo pouhé dva dny, jen o tom uvažovala.

Ale stopy drog uvidí vždy a všude. Protože je hledá. Hledání, slídění po jakékoli známce drog či měnění reality, to je poslední projev odcházející psychické závislosti.

Ten, kdo někdy bral pervitin, u každé látky, kterou vstřebá, čeká nájezd. Začátek změny, i když jde o pouhou cigaretu či panák tequily. Vstřebání látky a účinek látky. A pořád dokola.

Judita tenisové míčky nesehnala. Peníze z bankomatu vybrala. Dávku si nekoupila.

Tereza Langová

* * *

on: Konečně, už jsem se nemohl dočkat.

ona: Já odjíždím!

on: To snad nemyslíš vážně?!

ona: Myslel jsi někdy na mě?

on: Na každém kroku!

ona: Byl jsi mi někdy nevěrný?

on: Šílíš?

ona: Tak já zůstanu.

(teď si to přečtete od konce)

Tereza Langová

Krč stal se ještěrkou

(...)

Krče se v krčmě pokrčil krční tepnou,
zase sesul se pod stůl,

Stalin se zastal zas Talibanu,

To je štěrk, ouha, ještěrko u computeru.

Tereza Langová

Estrádní vystoupení předních českých herců a bavičů

jednoaktová hra na motivy románu „Hamletova neochvějná pravice“
od světoznámého výrobce rybářských nástrah

Hudba – Bolero v neobvyklé aranži (něco mezi cimbálovkou a systémovým technem. Otevře se opona, na pódiu je uklízečka, má potrhané šaty a monokl. Klečí na zemi, opírá se o kýbl a usedavě pláče. Koště leží na zemi zlomené. Na druhé straně scény stojí Karel Šíp. Suverénně si zapíná poklopec.

Karel Šíp: (výhruzně) „Někde vo tom cekneš a já si tě najdu, ty děvko.“ Odejde.

Opona se zavře, ozve se Hlas ze záznamu:

Hlas ze záznamu: „Vážení diváci, omlouváme se za pravidelné zpoždění začátku hry a prosíme, abyste během představení nekáleli na ty, kdo sedí před vámi. Děkujeme.“ (špatně vyslovovanou angličtinou) „Lejdýz ent džentlmen, vý rigret dz rig-jůlr dylej of tůdějs prougrem. Dzjurink the prougrem plýz dů not pis on jór nejbors in front of jů. Senk jů very mač.“

Opona se otevře. Ještě je vidět odkulhávající uklízečku. Na pódiu stojí hlavní postavy tak, aby byl co nejhůře zaplněn prostor.

Pavel Zedníček: „Hospodinův duch skrze mne mluvil, na mém jazyku byla řeč jeho.“

Petr Rychlý: „Mluv k Izraelcům: Určete si útočištná města, jak jsem Vám kázal skrze Mojžíše.“

F. Ringo Čech: „Přide chlápek do vobchodu, dá si zabalit 20 deka hašiše, vyleze ven na vzducholoďovou zastávku, backrollem ubalí fajnovýho džoše, vodpálí to, zvedne vomdel a de. A ted si to tam podává tím svým frajerským krokem vokolo ústavu pro výzkum krásna, kolem městského koncentráku, pokučuje si ten šit, né, u továrny na kšiltovky na zaječí pohon vochči-je jeden patník, a najednou benga.

No flojdi prostě dou proti němu, čuměj, co to je jako za týpka, jestli by po něm náhodou neměli chmátnout, né, no a tyvole von si to tam dává tím hustoňským krokem a čumí furt před sebe, ani se neohlídne, zkrátka těžkej nezájem, chlupatý tam z toho úplně hotový, vůně toho haše se za ním táhne jak z nejpovedenější texaský děvky, benga jenom čuměj, von naprostej, ale fak' tutovej nezájem, prostě si to tam dává, a když dojde k parku, kde se venčej votroci, přihasí si to tam v poklidu na hárleji hrozná kunda, blond háro po prdel, která je tak akorát na drzení, kozy přesně do ruky, no prostě matroš kvalitní, todle všechno narvaný v tom koženým voblečení, kalí si to tam v klídku na tom dejvidsnu, helmu samozřejmě nemá, no zkrátka lasice, jakou dvakrát za tagle povedenej den nepotkáš, né, a prej jestli nechce svízt, a von teda že jo, tak vona shodí ty svý hadry, rozepne mu jeho pětjetjedničky a začnou si to tam nahusto rozdávat před tím parkem, prostě si tam po svým vyřizouj lejstra, né, von přitom eště dokučuje toho jacka, a tyvole najednou tam zas benga.

A benga čuměj jak veverka dyš vejrá do tůňky, né, vole, co to je jako za párek, a voni nezájem, ani se po těch flojdech neohlídnu, frajer jí to tam cpe, jedno tělo, dvě těla, benga tam tyvole zíraj jak čerstvě vyvoraná krysa, a vona nic, non nic, prostě nezájem, no zkrátka si tam dál v poklidu píchaj, tyvole, a byl večer, a bylo jitro, den druhý. I řekl Bůh:“

Petr Rychlý: „Ehh, co?“

F. Ringo Čech: „Píchaj, tyvole, a byl večer, a bylo jitro, den druhý. I řekl Bůh:“

Petr Rychlý: „Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukáž se souš.“

Vody se nahromadí pod nebem na jedno místo a ukáže se souš.

Souš: „Ahoj, jsem tady.“ Podrbe se na přirození. „Jsem souš, nemáš eště jednu?“

Všichni chvíli zmateně pobíhají po jevišti, objeví se Petr Novotný v kostýmu katolického biskupa, v ruce drží obrovské páčidlo.

Pavel Zedníček: „Ten je ale hěéézkéééj, můžu si ho pohladit?“

Petr Novotný: „Je, ele mesěš me nejdřev zevézet stěvěc.“

Petr Rychlý: „Sem páčidla nesměj, porušil jsi jedenácté přikázání.“

Petr Novotný: „Ne, já sem chtěl jenem, já sem...“

Přeruší ho Josef Náhlovský, který vtrhne na pódiu v uniformě jihoamerické guerilly, má samopal a řve.

Náhlovský: „Revoluce, revoluce!“

Ringo Čech: „To je von, tyvole, ten typoň, čumte na něj, jak si to dává, tyvole.“

Náhlovský: Zastřelí Ringo Čecha. „Revoluce, revoluce...“

Pavel Zedníček: „Aha.“

Ringo Čech: Válí se na zemi v krvi, lezou z něj vnitřnosti. „Ten je hustej, vole, já sem z něj úplně na sračky, tyvole čumte, to je hustoň.“

Pavel Zedníček: „Nó!“

Všechno zhasne, bodovka na Petra Novotného, cca šest sekund ticha.

Petr Novotný: „E řekl Béh: Vedej země rezmeněté drehe ževečeché, debetek, pleze e rezmeněté drehe zemské zvěře.“

Na pódiu naskáčou králíci, smky, žáby a připlazí se jeden krokodýl. Rozsvítí se.

Petr Rychlý: „Nezavřel jsi dveře.“

Petr Novotný: „Né, já jsem jen...“

Petr Rychlý: „Porušil jsi šestadevadesáté přikázání. Zemřeš.“

Na pódiu přijde kouzelník pan Průša z písku a promění Novotného v motyku. Páčidlo uteče ze scény.

Náhlovský: „Revoluce, revoluce!“ S řevem začne střílet všechny zbylé postavy, publikum, osvětlovače, střílí úplně všude. Kolem procházej dvě benga (mají uniformy kamerunských dopravních policistů) a koukaj, co se jako děje, voco jako go, co to je za typoně, Náhlovský ale těžkej nezájem, v klídku si střílí dál do babiček a těhotných žen v hledišti, střílí pořad, stále řve. Když už střílí asi tak dvě minuty, nechá toho, v poklidu si zapálí jointa, nasedne na vzducholoď a odjede.

Opona se zatáhne, před ní prosvítí blondýna na motorce (Jorga Kotrbová). Vyleze Petr Nárožný v noční košili, opatrně se rozhlédne, zahajluje a uteče.

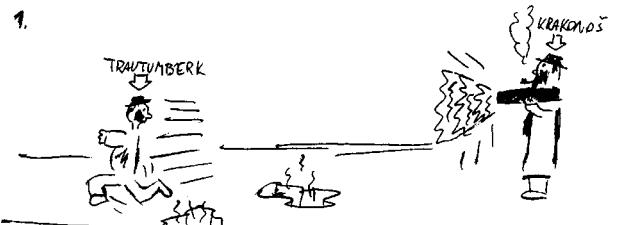
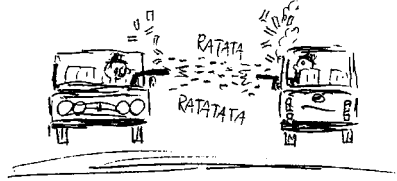
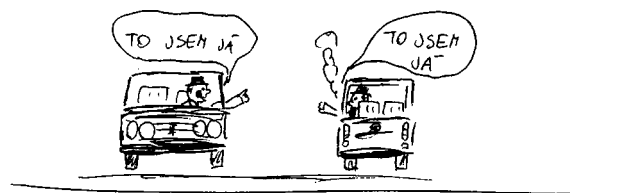
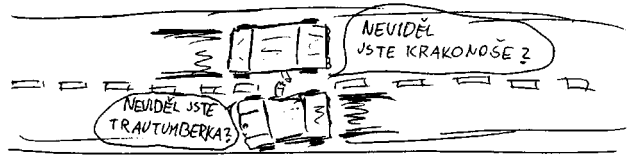
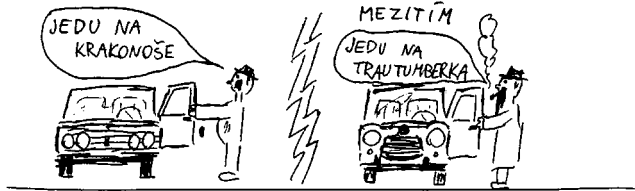
Jan Balcar

Příběhy, osoby a velikosti pohlavních orgánů jsou smyšlené a jakákoliv souvislost se skutečností, ať už přítomnou nebo minulou, zvláště pak taková, která ukazuje české celebrity ve špatném světle, uráží je nebo z nich dělá blbce, je čistě náhodná a autor se, jakkoli to zní absurdně, distancuje od konsekvencí způsobených reprodukcí tohoto dramatu a zříká se morální i právní odpovědnosti za případné důsledky, jako je zejména negativní vliv na výchovu dětí a mládeže, přestože si nemyslí, že by v tomto ohledu nějaké nebezpečí špatného vlivu skutečně hrozilo, nicméně preventivně autor doporučuje zařadit toto dílo do povinné četby pro žáky navštěvující první třídu základní devítileté nebo zvláštní školy. (Kdo si dá rozbor věty?)

VÁLKY

KRAKONOŠ KONTRA TRAUTUMBERK

V MODERNÍ DOBĚ

Pozn. red.: Komix je dílem projektu prof. J. Jirmana ze školy v přírodě na Luční boudě.

Studentská skočná

(text krč-kolektivní, hudba Mikiš)

Přibili mě Přibíkem
na kříž
Fantysem mi udělali
znamení
Ve sprše je Fořtíková
Blázníš?
Tohle bychom Klausí dělat
neměli

Ref.: Co to je toto?
Toto? No toto...
Rizoto!

Rychlé šípy zavolají
Profotu
Dneska bude kamenován
Brůna
Kubiček má ze svačiny
kolíku
Kusákovou povečeří
srna

Ref.: Co to je toto?
Toto? No toto...
Rizoto!

Arnotova basa teskně
zakvílí
Bukovský dnes pije teplé
pivo
Z Mikišových kláves Rufer
zešílí
Serem na vás, hlavně že je
živo!

Ref.: Co to je toto?
Toto? No toto...
ŠvP!

Filmová noc – transformace, resuscitace

motto: „Když lidé nežijí, jak by měli, jejich hříchy se zachycují v podobě špíny a lejna v jejich vlasech.“¹

Možná si ještě někdo z vás uchoval vzpomínku na poslední švankmajerovskou Filmovou noc.

A někdo si možná pamatuje ještě na starší Filmové noci, a někteří pak na úplně první...

Každá se lišila tematicky, kvalitou, nicméně společně měly všechny jedno – velmi často se zde objevovali jedinci nebo celé skupiny, které do školy zavítaly ne z důvodu sledování filmů, ale z naprosto jiných pohnutek, temnějších...

„Máme zkušenosti generací, protože žít je těžké a muži ani ženy svému osudu nikdy neuniknou. Proto věříme ve zlo.“²

Celá tato situace nastiňuje nebezpečí, kterému bych chtěl zabránit a které by mohlo z tohoto stavu vyplynout. Totiž skutečnost, že žádný profesor nebude mít zapotřebí trávit (n)Noc s kupou fakanů, na které se musí neustále řvát, pobíhat kolem nich, zahánět je zpátky do školy poté, co vylezli oknem na „cigárko“ atd. Výsledkem by pak mohlo být, že se další Filmové noci neuskuteční, protože si je nikdo nevezme pod patronát. A to by byla věčná škoda. Samozřejmě, řeknete si, je tu ještě druhá skupina účastníků, kteří prostě a jednoduše (ať se to zdá třeba jako čiré bláznovství) chtějí POUZE sledovat CELOU NOC filmy, bez konzumace alkoholu aj., a ti pak na své neohleduplné kolegy takzvané „dojíždějí“. Co s tím? Neházejme flintu do žita. Na obzoru se rýsuje další a snad velmi slibný večer na téma ORIENTÁLNÍ KINEMATOGRRAFIE. Abychom však nedali tolik prostoru sílám temna a zla, organizátoři se rozhodli učinit několik transformačně-resuscitačních opatření.

„Na dodržování tabu dohlížely bytosti zosobňující Měsíc či moře, jež měly mimo jiné za úkol dodržovat ekologickou rovnováhu.“³

Předně bych chtěl upozornit na vznik instituce, jež se bude nazývat (poměrně neoriginálně) FILMOVÝ SPOLEK. Členství ve Filmovém spolku je klíčovým faktem, který podmiňuje samotnou účast na Filmové noci. Stát se členem znamená od 12. 12. 2001 o velké přestávce dojít do oktávy a oslovit jednoho z organizátorů (rovněž členů Filmového spolku), kteří jsou v této chvíli sami sebou jmenovaní (Ondřej Hojda, Martin Pehal, Jakub Seidl), nicméně se předpokládá, že po jejich odchodu do světa dospělých by tuto funkci převzali jiní. Organizátoři zajišťují filmy, doprovodný program, organizaci, zkrátka po všech stránkách hladký průběh filmového večera. Zdůrazňuji, že zapsání do Filmového spolku samozřejmě nestojí žádné peníze a podnět ke vzniku této organizace vzešel ze studentských kruhů a funguje PRO studenty. Může se zdát, že se ustavením Spolku vytvářejí na naší škole uzavřené elity. Zdůrazňuji, že citát je samozřejmě pouze vtíp, který masíruje naše pokleslá ega, a že nebudeme NIKOMU bránit v účasti na promítání.

Na závěr pak už zbývá pouze nalákat vás na předběžný program Orientální filmové noci, která by měla proběhnout v nejbližší době (vzhledem k rekonstrukci videotéky na FAMU není možné vyzískat filmy):

- Úvodní film (ukázky základníchdruhů čínského divadla) s komentářem prof. Rolečka.
- Místnost A (přírodovědecký pavilon): **Čínský film**
Sbohem má konkubínu
Červené lampiony
Červené pole
- Místnost B (jiný prostor s videem): **Japonský film**
Masaki Kobajashi: *Kwaidan/Muž bez uší*
Akira Kurosawa: *Krvavý trůn*
Sedm samurajů

Martin Pehal

¹ RASMUSSEN, Knud: Grónské mýty a pověsti, Praha 1998, Argo, str. 9

² Stará východogrónská pravda

³ Knud Rasmussen: cit. dílo, str. 9

Pár slov k reparátům

Na konci srpna již tradičně přišlo několik studentů vinou nezvládnutí reparátu o právo studovat na PORGu. Je to sice politováníhodný jev, leč škola, která chce být kvalitní, se troše té fluktuace mezi studenty nemůže vyhnout.

Na letošních reparátech mne zarazila jiná věc. Jedná se o veliký počet reparujících. Ještě zajímavější je však fakt, že reparáty rozhodně nebyly rozděleny rovnoměrně mezi jednotlivé předměty. Zatímco obory humanitní se obešly prakticky bez reparátů, postrachem se staly předměty přírodovědné, mám-li být konkrétnější, fyzika, a mám-li být ještě konkrétnější, nejvíc studentů dovedl k reparátu jistý nejmenovaný zástupce ředitele (27 zářezů na pažbě, nemýlím-li se).

Otázkou zůstává, jak tato fakta interpretovat. Leží tady před námi dvě zjevné disproporce:

1. Poměr repetentů z humanitních a přírodovědných oborů. Co může znamenat?

a) *Studenti PORGu jsou výrazně méně nadaní na přírodní vědy než na vědy humanitní.*

A i kdyby tomu tak bylo, je žádoucí méně nadaného studenta vyrazit, i když se snaží? Nemělo k onomu vyfiltrování dojít už u přijímacích zkoušek? Ta disproporce je ovšem tak veliká, že tuto možnost můžeme (i vzhledem ke statistické pravděpodobnosti) zamítnout.

b) *Studenti se v přírodovědných předmětech méně snaží.*

Čím je to však způsobeno? A není náhodou úkolem profesora studenty zaujmout a motivovat je ke studiu?

c) *Profesoři přírodních věd jsou náročnější.*

Otázkou však je, čím by tato větší náročnost měla být oprávněna – samozřejmě souhlasím, že znalost mechaniky je pro budoucí studentovo uplatnění daleko podstatnější než třeba znalost angličtiny, otázkou však je, není-li přece jen náročnost např. fyziky přehnaná, reparuje-li z ní v jedné třídě pět lidí.

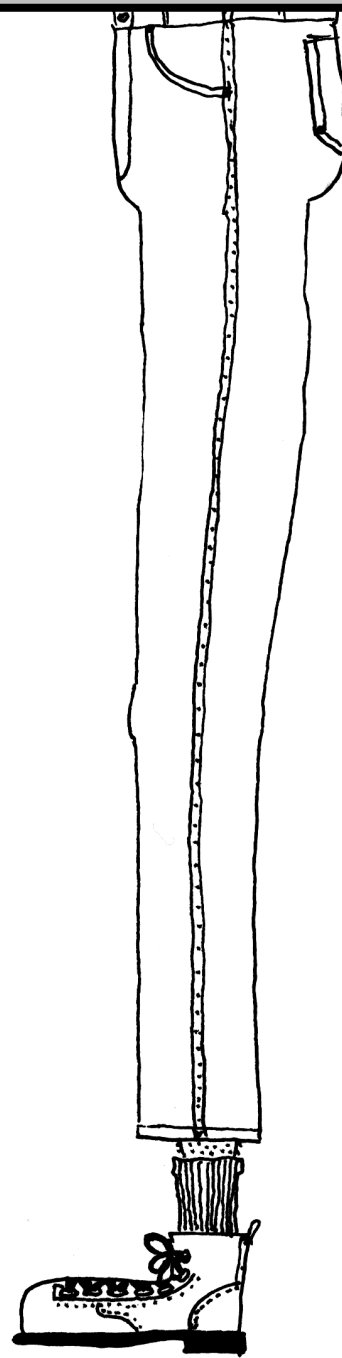
Pokud tady mluvím o vyučujících přírodních věd jako o celku, je to asi nespravedlivé – počet reparujících byl u většiny z nich celkem v normě, s jedinou výjimkou. A tím se dostávám k bodu 2.

2. Co znamená fakt, že jeden profesor nechá reparovat 27 lidí? Není tak vysoké číslo náhodou i jeho selháním? Nesupluje přehnanou náročností svých požadků vlastní pedagogické nedostatky? Na tyto otázky nechť si každý odpoví sám za sebe podle vlastních zkušeností s oním vyučujícím. Má soukromá odpověď je **ano**.

Byl bych nerad, aby čtenář z tohoto článku vyvodil, že snad nenávidím fyziku – dobrovolně jsem se přihlásil na její tříletou verzi a považuji ji za velmi přínosný způsob poznávání světa.

Sejně tak netrpím nějakou nenávistí k onomu vyučujícímu (i když pár takových lidí by se možná na škole našlo). Pouze považuji zmiňovaný jev za velmi znepokojivý důsledek dojmu některých profesorů o nadřazenosti „jejich“ předmětu.

Jakub Seidl

Nové rekonstrukce školní budovy

Děláme jim to často. Zejména v době, kdy je to nejméně vhodné, tedy mimo dobu začátku vyučovací hodiny. Znervózňujeme je. Uvádíme je do rozpaků a nesnází. My je totiž zdravíme, a to třeba i o přestávce na chodbě! Taková drzost! Samozřejmě, že takový profesor, nestydatě pozdravený jiným způsobem než postavením se do pozoru, najednou ztrácí půdu pod nohama. „Mám pozdrav opětovat, zdravícího studenta přece moje hodiny moc nezajímají,

myslí to vážně, nebo si jen utahuje?“ pomyslí si. Někteří profesoři pak na pozdrav odpoví, jiní ne, většina však přistupuje k jistému kompromisu – neohlédne se, cosí zamumlá a jde si dál svou cestou.

Studenti PORGu prostě dělají jen problémy. Odnaučit je tomu, aby zdravili ty, kdo jim jdou vzorně příkladem, jen tak ze slušnosti či úcty, když to zrovna není povinnost, se našemu sboru zkrátka nedaří. Místo obvyklých žvástů o duchoví PORGu

nabízím účinné řešení, jak vyvarovat profesory takového stresu: vybudujeme pro ně speciální chodby, aby nás nemuseli o přestávkách potkávat. Součástí tohoto řešení je samozřejmě i vybudování tunelu na Koráb, protože zdravení hladového profesora cestou na oběd může mít i zdravotní následky, zejména žaludeční vředy apod. Některé jednočlenné věty zkrátka zabíjejí.

Jan Balcar

Z recese...

Existuje období v životě člověka nazývané puberta. Období mnoha nejen hormonálních, ale i psychických změn. Chlapci se v tomto věku začínají zajímat o dívky, dívky o chlapce, ale nejen to! Mladí si utvářejí svůj vlastní názor na svět, což s sebou často nese boj proti autoritám, často i strhávání některých idolů a ustálených názorů, které jako děti uznávaly. Posléze se k této prvoplánové revoltě přidruží i seznamování se světem dospělých, přejímání zodpovědnosti za vlastní činy a v neposlední řadě i zájem o nejrůznější náboženské a filozofické systémy či ideologie, ve kterých se mladý člověk snaží nalézt odpověď jak na otázky všedního dne, tak na hlubší filozofické problémy a zodpovědět si, proč zde vlastně je, co je dobro nebo jakou má jedinec úlohu ve společnosti...

Jenže to vám přece neříkám nic nového, že? To přece všichni znáte, že? Na to nás přece připravovali už v sexuální výchově, že někdo bude možná ve věku od třinácti do osmnácti říkat hovadiny? To je přece tradice, že pubescenti se nemají brát vážně...

Tak proč vám to povídám?

Běžný den v naší škole. Můj nejmenovaný spolužák si namaloval obrázek soudného dne a už půl hodiny se mu srdečně chechtá. Proč? Protože tam namaloval, že do ráje jdou křesťani a do pekla Židi a tuším teplouši. Druhý den si ten obrázek namaloval znovu. Tak strašně to bylo vtipný.

Ale nebojte se, nemyslel to vážně. To bylo jen tak z recese.

Septimáni už třetí přestávku hajlují. Z recese.

Oktaváni cestou na oběd hajlují. Z recese.

Na semináři z ekonomie probíráme cenovou diskriminaci. Dva moji nejmenovaní spolužáci nejsou k utišení ze vtipu typu „Jako že negrovi to neprodám...“ Z recese.

Doslechla jsem se, že nejmenovaný kvintán poslouchá z recese Orlík. I několik hodin denně. Tato informace je neověřená.

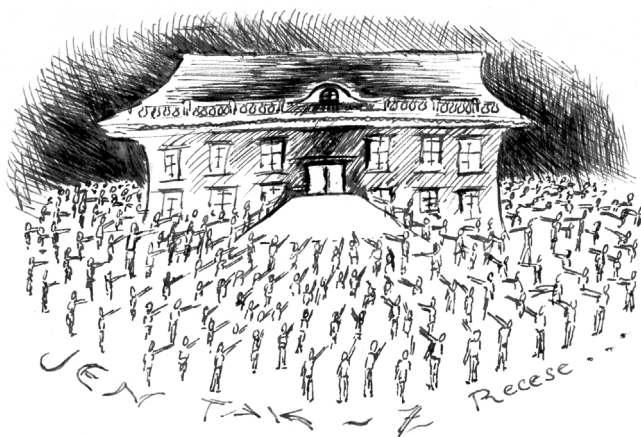
Jiný můj nejmenovaný spolužák přimaloval do Reflexu k fotografii opalující se dívky vekou bublinu s větou „Hitler nebyl zlej, byl jen trochu...“ Nebo tam byl Mengele? Už si přesně nevzpomínám, jisté však je, že to bylo z recese. Byl to vtip, víte?

atd.

Ne, že bych se některým takovým vtipům srdečně nezasmála. Dokonce si ani nemyslím, že si všichni ti nejmenovaní spolužáci opravdu myslí, že Hitler nebyl zlej. Věřím jim, že to dělají z recese. Jenže některé ty vtipy jsou vtipné, a jiným stačí ke vtipnosti jen slova jako „Hitler, Mengele, negr, židák atd.“ a příslušný kontext. Pro mě za mě, klidně se tomu smějte, mě to vtipně nepřijde, ale budiž, řekne si většina. Pomalu začíná převládat názor, že z recese se asi smí všechno. Moc se těším, až někdo z recese utluče romské dítě ze školky odnaproti a stát ho za to z recese odsoudí.

Ostatně tuším, že hajlování je taky trestný čin (propagace hnutí směřujícího k potlačení... však to znáte), nebo ne?

U těch obecně známých informací uvedených v prvním odstavci si „recesivní“ (rozuměj „z recese“) propagaci rasismu vykládám jako fascinaci zakázaným ovocem (v morálním smyslu). Před dvěma lety se totiž nejmenovaní spolužáci vyžívali v „recesivních“ prohlášeních o méněcennosti žen, jejich nižší inteligenci atd. atd. Prostě si zkoušejí, jak daleko lze zajít, a opájejí se tím, že dělají něco, co je zjevně špatné a zjevně se to nesmí. Inu, někdo od patnácti kouří za rohem a pije pivo, někdo hajluje. Stejně jako

se ten první nemusí, ale může stát alkoholikem, nemusí, ale může se ten druhý stát skinheadem. Přesto by bylo vhodné dát najevo, že „recesivní“ propagace rasismu na území školy není správná (stejně tak jako asi těžko komukoliv vysvětlím, že ta cigareta v mojí ruce hoří jenom z recese a tak nevádí, že stojím před sborovnou)

Nejde ani tak o to, aby se škola vůči takovým činnostem nějak vymezovala (třídní důtka za onen Soudný den je opravdu nesmysl), ale sami oni „recesisté“ by si mohli uvědomit, že slovo recese nemá platnost omluvy a měli by si hajlovat doma ve špajzu a obrázky schraňovat doma v šuplíku. Nechci po nich nic víc než trochu elementární tolerance a respektu k těm spolužákům, kteří onu „recesivní“ problematiku třeba berou i vážně a nechtějí každých pět minut hystericky vyskakovat ze židle. Nejde o to, jestli byl vtip vtipný či nikoliv. Jde o to, že byl urážlivý a spolehal jen na to, že se nikdo z těch, kdo jej zaslechli, nebude bouřit proti kamarádovi a trhat partu. Druhou stranou mince jsou totiž jiní nejmenovaní spolužáci, kteří tu „recesi“ uznávají a jediným projevem odporu je pro ně hláška „ty si blběj“. Škoda, že se v teple vyhřáté kavárny mění v plamenné odpůrce rasismu, chodí na anarchistické demonstrace a podepisují petice. Kdyby se radši soustředili na bezprostřední okolí, nebyly by ty petice potřeba...

Takže vás prosím: nehajlujte z recese, nedělejte si z recese legraci z národnostních, náboženských a jiných skupin ani z recese nepropagujte fašistickou či nacistickou ideologii. Pokud to někdo z vašeho okolí dělá, byť i jen z recese, řekněte mu, že je debil.

P. S.: Úkol pro studenty nižších ročníků: Poproste starší spolužáky, aby vám vysvětlili, co to je **recesivní alela** a jaký má pro člověka význam!

Díky
Eva Štátná

Toni
Gimpl

Nemorální humor...

Normálně bych na Evin článek asi nereagoval (přestože jsem v něm uveden jako nejmenovaný spolužák), ale PORGazeen je nutno zaplnit. Tak tedy polemika:

V Evině článku je mnoho zajímavých námětů k zamyšlení, to však neznamená, že je ho nutno přijmout jako celek.

Tak za prvé, její příklady „odporného rasistického chování“ jsou dost zveličené až překroucené. To však není podstatou problému. Podstatou problému je, existuje-li něco jako **nemorální humor**. A pokud ano, kdo ho definuje?

Eva například píše: *Ne že bych se některým takovým (rozuměj rasistickým) vtipům nezasmála. (...) jiným však stačí ke vtipnosti pouze slova jako „Hitler, Mengele, negr, židák“ (...)* Kritériem přijatelnosti vtipu tedy najednou není jeho obsah, nýbrž to, jestli se mu Eva srdečně zasmála, tj. to, jestli se Evě zdá, nebo nezdá vtipný – jestli byl, nebo nebyl za hranicí jejího vkusu. Dá se ovšem předpokládat, že tuto hranici má každý jinde.

Možná že se ovšem Eva za svůj smích styděla, považovala ho za něco nemorálního. Čímž se vracíme k problému „nemorálního vtipu“. Eva svou představu o tomto pojmu vymezuje v závěru svého článku – nemorální je:

- 1) dělat si legraci „z národnostních, náboženských a jiných skupin“; ještě horší je
- 2) z recese propagovat nacistickou či fašistickou ideologii.

První požadavek, ač zní velmi ušlechtilé, je samozřejmě zcela ne-realistický – porušil ho každý, kdo kdy vyprávěl vtip o „Somálcích“ či vtip, ve kterém figuruje „Čech, Američan a Rus“ nebo jakákoliv jiná kombinace národností. Požadavek druhý je už oprávněnější, na druhou stranu jsem propagaci nacistické ani fašistické **ideologie** na této škole nezaznamenal, ještě tak jakousi náckovskou stylizací. Zajímalo by mne však, kam by Eva zařadila recesistické prvomájové průvody – nejedná se o propagaci komunismu, ideologie s nacismem ve svých důsledcích srovnatelné. Pokud jde o to, je-li hajlování z recese trestným činem, pak myslím, že asi stejně jako Evina věta „Moc se těším, až někdo z recese utluče romské dítě ze školky odnaproti.“ Tato věta je pochopitelně v kontextu článku tak ubohá a směšná, že ji ani nebudu komentovat.

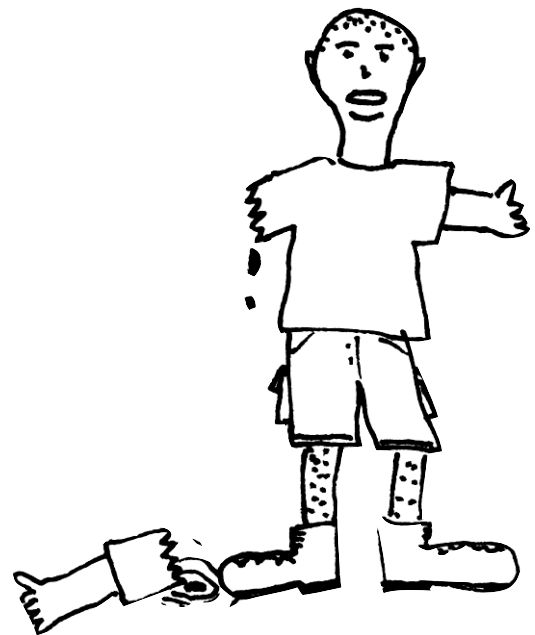
Zkusme se však podívat na problém v obecné rovině. Jsme ochotni přijmout tezi, že jsou věci, ze kterých se legrace nedělá? Jako

příklady uveďme právě nacismus, s ním související problematiku holocaustu nebo třeba tělesně či mentálně postižené. Vtipy o těchto věcech mají společné jedno: dělají si legraci z lidského utrpení.

Na první pohled věc zavrženíhodná, ale ruku na srdce: nikdy jste takový vtip nevyprávěli, či se mu aspoň nesmáli? Vzpomínáte na záplavy na Moravě a na ty desítky vtipů o nich? A co nedávné útoky na USA? Pořád nic? Nikdy jste se nesmáli při sledování České sody (ke každému balení Tixu esesáček zdarma, aby vaše rasa bílá byla atd.)? A co Zelený Raul? Pokud se vám líbí, zkuste nalistovat několik dílů a zamyslet se, čemu se vlastně smějete.

Ale! Celý problém má ještě jeden aspekt. Pokud budu říkat vtip o holocaustu někomu, jehož prarodiče zemřeli v koncentračním táboře, je možné, že ho zraním. Pokud to udělám s úmyslem ublížit, jsem svině. Pokud to udělám mimoděk, ve snaze pobavit někoho jiného, dopustil jsem se netaktnosti (to jsem určitě několikrát udělal, dotčeným se omlouvám). Chyba ovšem potom nebude ve vtipu samotném, ale v mém nedostatku citlivosti.

Jakub Seidl

	<p>poučné čtení pro všechny</p> <p>BÚH</p>	<p>© Jofška Septima Vás baví</p>
<p>Tento díl vydáváme kvůli novému zákonu o politické korektnosti, který nařizuje mít v každém uměleckém díle zastoupené všechny rasové menšiny, homosexuály a tělesně postižené osoby.</p>		
<p>POUČENÍ:</p>		<p>Doporučená denní dávka vitamínu C je 80 mg.</p>

Jiří Profota:

Je důležité chovat se k sobě dobře

rozhovor s novým profesorem matematiky a zeměpisu

Jako nového profesora zeměpisu a matematiky ho zřejmě nikdo nemohl přehlédnout. Protože přišel z hned několikanásobně jiného prostředí (pochází z Kyjova, čtyři předešlé roky učil na Gymnáziu Jana Keplera), zajímalo nás především srovnání a pohled zvenčí (teď už však zevnitř) na porgovské poměry.

Co vás přivedlo z Kyjova do Prahy?

Vystudoval jsem ostravskou univerzitu, a dále do Prahy mě přivedlo několik okolností, mimo jiné možnost studovat dál, někteří lidé, kteří mi byli blízcí, a také jsem nemohl jít do zahraničí, protože jsem neměl vyřízenou vojnu, rozhodl jsem jít „na zkušenou“ jako se chodilo dříve do Vídně a podobně.

...a na té zkušené už jste zůstal...

Tak, zatím ano, i když možnosti byly různé.

Co vás přimělo k tomu, abyste začal učit?

Před listopadem '89 jsem učit nemohl z kádrových důvodů, kvůli mému stařečkovi (pražsky: *dědečkovi*, pozn. red.) a otci. Poté se tato možnost ukázala a já to cítím, aby to neznělo zprofanovaně, jako svoje poslání. Zkusil jsem to a vydal

jsem se za tím, a moji práci ať posuzují druzí. Zatím cítím, že je třeba se přes případná úskalí přenést a jít dál.

A jaké jsou rozdíly mezi Moravou a Prahou, v chování a v myšlení lidí? Vadí vám na Pražácích něco?

Myslím si, že dobří lidé jsou všude, jak na Moravě, tak v Praze – mimo jiné se občas říká „poturčenec horší Turka“ – pokud jsem se setkal v Praze s lidmi, kteří se nechovali zrovna dobře, pak to většinou byli právě Moraváci. Praha má samozřejmě taky svoje negativa: mezi jedním a čtvrt milionem Pražanů vzniknou věci, které by se na Moravě tím, že se všichni znají, nikdy nestaly.

Tím můžeme přejít k podobnému vztahu Kepler–PORG, co se velikosti týče. Považujete tedy se svou zkušeností z větší školy malou velikost PORGu za výhodu?

Ano, určitě. Keplerka je považována za velkou školu, protože studentů je tam asi pět set padesát, a to byl pro mě i jeden z důvodů, abych šel na PORG.

Takže vám velikost školy vadila?

Dokázal jsem se s tím smířit, ale zdálo se mi to tu lepší než nějaká velkovýrobná studentů, což nechci říct, že Keplerka je, ale tady je to takové domácké. I přijetí bylo velmi příjemné, alespoň co se týká profesorů. Ze strany studentů tam byly jistě rozpaky, zejména v jedné třídě, ale to už je tu známé, hlavně čtenářům Echa.

Čím si myslíte, že bylo způsobeno, že zrovna vy a tato třída jste měli na začátku problémy?

Nikdy se mi to nestalo a věřte, přemýšlel jsem nad tím dlouho. Způsobeno to bylo možná tím, že se kladl důraz na to, jakým způsobem je co řečeno, nejen na to, co je řečeno. Za tím, co jsem řekl, si celkem stojím; co se týče způsobu, možná jsem mohl volit vhodnější slova. Myslím, že tam byly i předpojatosti některých studentů. Mohl bych být konkrétní...

Buďte.

Zdálo se mi, že se někteří sami staví do role těch, kteří mají špatnou pověst, a já jsem jakoby přišel udělat pořádek a přitáhnout metr a nevím co všechno. Měl jsem tedy pocit, že oni si myslí, že jsem si o nich něco zjišťoval dopředu. Jak říká G. B. Shaw:

„Nejlépe mě měří můj krejčí, ten mi bere každý den novou míru.“ Takže opravdu: S čistým štítem, a pojďme do toho.

Myslím, že jim třeba vadily některé věci, které se tu po studentech nevyžadují, třeba aby důsledně vstávali na začátku hodiny, měli obalené sešity atd. Jsou to třeba details, ale pokud na to někdo není zvyklý, může mu pak najednou vadit, že to po něm někdo chce. Alespoň v dřívější době bylo nelpění na formalitách jedním ze základních znaků PORGu. Nevznikl střet právě v tomto bodě?

Rozumím vám. Myslím, že „Akce obaly“, která proběhla, byla pro mě v něčem poučením. V maličkostech je dokonalost, ale dokonalost není maličkost. Jinými slovy, myslím si, že jsou to možná formální záležitosti, ale když se student zdraví, nepřijde mi v pořádku, že má v ruce v kapsách. A chci na to upozornit. Ale všiml jsem si, že jiným to nevadí.

A vy jste se s tím spíše smířil, nebo vám to přestalo vadit?

Jak s čím. Ale to, co mi vadí, tam se snažím věci změnit, ne je kritizovat. Cest je mnoho a je třeba je nějak spojit, podívat se na to i třeba z jiných úhlů pohledu, vašimi očima.

Jak byste tedy pojmenoval svoji ideu vztahu profesor–student?

Přijde mi samozřejmě, že se s tím člověkem bavím na stejné úrovni, zcela fair play. Jedním slovem: jako se slušným člověkem, tolerantně a trpělivě, tét a tét, to často říkám. Vždycky vidět za studentem především člověka. Chyby dělá každý, ale je důležité snažit se chovat se k sobě dobře.

Jak na vás proti státní škole po příchodu na PORG zapůsobili studenti. Říká se, že jsou jaksí asertivnější? (se všemi významy toho slova)...

Myslím, že studenti jsou podobní. Jsou to také lidé, stejně jako na Keplerce. Je to tu ale jistě liberálnější tím, že se všichni znají.

Jak by se podle vás měl vychovávat student, aby z něj vzešla normální, rozumně uvažující bytost, a ne nějaký drzoun?

Mám pocit, že naše doba dost preferuje aktivní, mladé a schopné, šikovné a zdravé lidi, a společnost tu a tam zapomíná, že společnost má i takové, kteří jsou méně nadaní, staří, matky s dětmi atd. Věřím, že se teď po třídních schůzkách sejdeme s rodiči, uděláme nějaké výlety a další akce.

Tady jsou studenti vyselektovaní, velmi nadaní, mám pocit, že sem všichni patří, ale ne všichni tomu dávají „všechno“. Mám tedy pocit, že by mohli být pracovitější, což je na státní škole často lepší.

S tím můžeme souhlasit, máme své zkušenosti s PORGazeem.

Rád bych, aby i primáni během nějaké doby vstoupili do dění, začali nasávat podněty atd. Myslím si, že je potřeba studenty ze začátku postrčit, ukázat jim možnosti, a pak ať si svou cestu vyberou sami. Já sám také ještě nasávám dojmy a začínám tušit, kde bych k čemu mohl přispět. Zatím jsem tu velmi krátce a na to, abych mohl říkat, že něco děláte špatně.

Mám k tomu primu jako třídní, budeme malovat třídu, ale bylo by málo, zůstat jen u malování, chci udělat i nějaké výlety, připravit časem i něco pro školu, ale to jsou zatím jen takové nástiny.

Děkujeme za rozhovor.

Ptali se
Ondřej Hojda a Jakub Seidl
6. 11. 2001

Výtvarné výstavy v Praze

Přát si „Veselé Vánoce“ nemusíme. Nevím, co je na nich veselého. Či snad někdo z vás skáče a křičí radostí před štědrým dnem nebo u štědrovečerní večeře?

Tuto dobu nejraději využívám pro návštěvy divadel a výstav. Na letošní vánoční prázdniny doporučuji:

Městská knihovna – Ze sbírek Berlínské galerie

1. 11.–6. 1. 2002

Berlínská galerie zapůjčila díla významných osobností 20. století – Gabo, Schwitters, Kirchner, Moholy-Nagy, expresionisté Die Brücke, hnutí Dada, konstruktivisté a představitelé Nové figurace 60. let a další...

Tono Stano – Fascinace

Ještě do 30. 12. 2001 můžete na třech místech Prahy vidět fotoakty (v Haštalské 1, v Dlouhé ul. 33 a Bílkově 13)

Palác Kinských – Karel Svoboda

18. 12.–10. 3. 2002

Sem se těším. Bude to souborná výstava výtvarníka, grafika a typografa, který pracoval už před 1. světovou válkou. Jeho jméno všichni znáte, ale kdo si umí vybavit něco z jeho tvorby?

Mucha muzeum

Je v Panské ulici. Navštivte ho, až se budete toulat centrem Prahy. Najdete tam mimo jiné i originály známých plakátů. Je tam i ten, který na konci 19. století právě o vánočních prázdninách okouznil divadelní hvězdu Sarah Bernhardt. Jsou tam i ty, které ohromily Paříž natolik, že je lidé strhávali z ploch, aby je měli doma. Pokud neznáte příběhy Alfonze Muchy, zajděte na tuto výstavu a poznáte, jak získat o Vánocích ze dne na den slávu.

Veselého Silvestra (a ten být veselý musí) přeje
Jitka Huňková

Die Deutsche Seife

Es ist passiert...

Peter¹ hat ein neues Saxofon. • Deutsches Konversationseminar ist wirklich sehr gut. • Herr Přebík ist Stellvertreter des Direktors² geworden. • Er ist jetzt viel höher³. • Es wurde ein Billardstock bis zum Mond⁴ hergestellt⁵. • Adam hat eine Ziegel aufgehoben⁶ → Adam hat gearbeitet.⁷ • Peter's Seife ist auf den Boden gefallen. • Jakub Sláma fährt nach Frankreich über Deutschland. • Ins Haus führen vier Treppen • Frau Podaná⁸ war in Korea • Cyril freut sich⁹ auf das Abitur, sagt Frau Schleichert. • Wenn der Geist¹⁰ des PORGs selbst nicht stirbt, geben wir ihn einem Gnadenstoß¹¹. • Die Disziplin ist zum Kotzen¹². • Wir brauchen einen Polizisten in der Schule, denn jemand klaut hier. • Dominik ist jetzt achtzehn. • Köln hat keinen. • Es wäre gut¹³, wenn wir wieder einen Filmnacht mit deutschen Filmen machen würden. • Wir werden nach Berlin in den Bundestag¹⁴ fahren. • Rammstein waren in Prag. • Ich werde Bundeskanzler. • • •

Es ist passiert... – Stalo se...

- ¹ Peter – Petr
- ² der Direktor – Nejvyšší
- ³ höher – vyšší
- ⁴ bis zum Mond – až na Měsíc
- ⁵ hergestellt – vyrobeno
- ⁶ aufheben – zvednout
- ⁷ hat gearbeitet – pracoval
- ⁸ Podaná – Gegeben
- ⁹ freuen sich – těšit se
- ¹⁰ der Geist – duch
- ¹¹ der Gnadenstoß – rána z milosti
- ¹² zum Kotzen – na zvracení
- ¹³ Es wäre gut – Bylo by dobré
- ¹⁴ Bundestag – Spolkový sněm

Parallele Übersetzung

Gustav Meyrink Ohrensausen

Auf der Kleinseite steht ein altes Haus, in dem nur unzufriedene Leute wohnen. Jeden, der es betritt, befällt ein quälendes Mißbehagen. Ein düsteres Ding, das bis an den Bauch in der Erde steckt.

Im Keller liegt eine eiserne Platte: wer sie hebt, der sieht einen schwarzen engen Schacht mit schlüpfrigen Wänden, die kalt hinunter in die Erde zeigen.

Viele schon hatten an einem Strick Fackeln hinabgelassen. Tief in die Dunkelheit hinunter, und das Licht war immer schwächer und schwelender geworden, dann erlosch es, und die Leute sagten: Es ist keine Luft mehr.

So weiß keiner, wohin der Schacht führt.

Wer aber helle Augen hat, der sieht ohne Licht – auch in der Finsternis, wenn die andern schlafen.

Wenn die Menschen der Nacht erliegen und das Bewußtsein schwindet, so verläßt die Gierseele das Herzpendel – grünlich im Schimmer, mit lockern Formen und häßlich, denn es ist keine Liebe in denen Herzen der Menschen.

Die Menschen sind ermattet vom Tagewerk, das sie Pflicht nennen, und suchen frische Kraft im Schlaf, um ihren Brüdern das Glück zu stören, um neuen Mord zu sinnen im nächsten Sonnenschein.

Gustav Meyrink Hukot v uších

Na Malé Straně stojí starý dům, ve kterém bydlí jen samí nespokojení lidé. Každého, kdo do toho domu vstoupí, přepadne takový mučivý, nepříjemný pocit. Pochmurná věc, která „vám“ až po krk vězí v zemi.

Ve sklepe leží železná deska: Kdo jí zvedne, uzzí černou průrvu s kluzkými zdmi, která chladně zeje dál do země.

Už mnoho pochodní tam dole skončilo, ač byly přivázané na provaze. Hluboko dole v temnotě – světlo bylo slabší a slabší, a pochoděň doutnala a doutnala až úplně vyhasla, a lidé říkali: Tam už není žádný vzduch.

Tak nikdo nevěděl, kam ta průrva vlastně vede. Kdo má ale bystré oči, vidí také ve tmě bez světla, zatímco ostatní spí.

Když lidé podléhají noci a vědomí je opouští, vytrácí se jim ze srdce odporná chamtivost neurčité formy – zelenkavě se třpytící, neboť ve svých srdcích už nemají ani špetku lásky.

Lidé jsou unavení z denní práce, kterou nazývají povinností, a nacházejí novou sílu ve spánku, přemýšlejí jak budou svým bratrům příští ráno šlapat po štěstí, nebo pomýšlí na to jak uskuteční další mord.

A spí A spí... A chrápou a chrápou...

Gustav Meyrink Hučení v uších

Na Malé Straně stojí starý dům, ve kterém žijí sami nespokojení lidé. Každého, kdo do něj vstoupí, přepadne trýznivý pocit nelibosti. Truchlivé místo, šklebící se jizva na zemském břiše.

Ve sklepe leží železný plát: kdo jej zdvihne, spatří tmavou úzkou šachtu s kluzkými stěnami, odkud vane chlad až z nitra Země.

Mnozí tam už spustili na provaze pochodeň. Hluboko do temnoty tam dole, a světlo vždy sláblo a doutnalo, dokud nezhaslo, a lidé řekli: Tam dál už není žádný vzduch.

A tak nikdo neví, kam šachta vede.

Kdo má ale bystré oči, uvidí i beze světla, skrze tmou, když ostatní spí. Když se lidé oddávají noci a vědomí slábne, opouští žalostivá duše pravidelný tlukot srdce – srdce těch lidí jsou pokryta zelenavými záblesky plísňe a plná ošklivosti, neboť v nich není láska.

Lidé jsou umdlelí denní prací, již jim diktuje povinnost, a ve spánku čerpají čerstvé síly, aby mohli dál ničit štěstí svých bratrů, aby s úsvitem nového dne zamýšleli novou vraždu.

A spí a chrápají.

To pak žádostivé stíny duší proklouznou skulinami ve dveřích a zdech do volného prostoru tam

Und schlafen und schnarchen.
Dann huschen die Gierschatten durch die Fugen in Türen und Wänden ins Freie – in die horchende Nacht –, und die schlafenden Tiere winseln und schrecken, wenn sie ihre Henker wittern.

Sie huschen und schleichen in das alte, düstere Haus, in den modrigen Keller zur eisernen Platte. Das Eisen wiegt nicht, wenn es die Hände der Seelen berühren. Der Schacht weitet sich tief unten – dort sammeln sich die Schemen.

Sie grüßen sich nicht und fragen nicht; es ist nichts, was einer vom andern wissen wollte.

Mitten im Raum dreht sich schwirrend in rasender Schnelle eine graue steinerne Scheibe. Die hat der Böse gehärtet im Feuer des Hasses vor Jahrtausenden, lang ehe Prag erstand.

An den sausen Kanten Krallen schleifen die Phantome die gierigen Krallen scharf, die sich der Tagmensch stumpf gekratzt.

Die Funken stieben von den Onyxkrallen der Wollust, von den stählernen Hacken der Habgier

Alle, alle werden wieder messerscharf, denn der Böse braucht immer neue Wunden.

Wenn der Mensch im Schlafe die Finger strecken will, muß sein Schemen in den Körper zurück – die Krallen sollen krumm bleiben, daß sich die Hände nicht falten können zum Gebet.

Der Schleifstein des Satans schwirrt weiter – unablässig –

Tag und Nacht...

Bis die Zeit stillsteht und der Raum zerbricht.

Wer die Ohren verstopft, der kann ihn sausen hören im Innern.

Pak jejich stíny chamtivosti proklouzávají skrz skuliny dveří a zdí na svobodu – do přihlížející noci – spící zvířata skučí a bojí se, když větří své katy. Plíží se a proklouzávají do toho starého ponurého domu, dál do zatuchlého sklepa k té železné desce. Ocel pranic neváží, dotýkají-li se jí ruce duší. Průrva se hluboko dole rozšiřuje – právě tam se hromadí přeludy. Nezdraví se, na nic se neptají, není vůbec nic, co by chtěli jeden od druhého vědět.

Vprostřed místnosti se svištivě a s rachotem otáčí kamenný kotouč. Ten už před dlouhými věky, dávno před tím než vznikla Praha, vzdoroval plamenu nenávisti. Na jeho svištějícím okraji si fantómové brousí do ostra své žádostivé drápy, které jim smrtelníci ztupili.

Jiskry srší od jejich Onyxových drápů chlípnosti, od jejich ocelových pat hrabivosti.

Všechny, opravdu všechny budou znovu ostré jako břitva, neboť ti zlí potřebují dostávat pořád nové rány, zas a zas. Stačí jen, když vyndá člověk ve spánku prsty z podpeřiny, musí se jeho přízrak vrátit zpět do jeho těla – drápy mají zůstat křivé, aby nemohl složit ruce k modlitbě.

A brousek Satanův sviští dál – bez přerušení.

Dnem i nocí...

Dokud se nezastaví čas, a místnost nezbortí.

A kdo si zacpe uši, ten uslyší svůj vlastní přízrak, tam hluboko uvnitř...

venku – do noci, jež naslouchá – a spící zvířata skučí a plaší se ve spánku, neboť větří drába.

A duše proklouznou do starého, pochmurného domu a vplíží se do zatuchlého sklepa až k železnému plátu. Železo nic neváží, když se jej dotknou ruce duší. Šachta se hluboko dole rozšiřuje – tam se scházejí přízraky.

Navzájem se nezdraví ani netáhou, není nic, co by chtěly vědět o těch ostatních.

Uprostřed prostoru se zběsilou rychlostí otáčí šedivý kamenný kruh. Ten ztvrdil sám ďábel v ohni nenávisti tisíce let před tím, než vstala Praha z mrtvých.

O svištící hrany si přízraky brousí svoje drápy, otupované během dne, kdy jimi drásají smrtelníky.

Jiskry létají od onyxových pařátů Chlípnosti, od ocelových pat Chtíčce. Všechny, všechny opět budou ostré jako dýky, neboť ďábel potřebuje stále nové rány.

Když se člověku ve spánku zachce protáhnout prsty, musí se přízrak vrátit do těla – pařáty však mají zůstat pokřivené, aby se ruce nemohly spojit v modlitbě.

A Satanův brousek sviští a hučí dál – bez přestání –

Den a noc...

Dokud se čas nezastaví a prostor nezlomí.

Kdo si zacpe uši, může zaslechnout hučení ve svém nitru.

překlad Petr Kalfus

překlad Tereza Ježková

ROTES FLEISCH

von der geheimen Sammlung des
Konversationseminar

Perly sviní(m)

Milý pane řediteli, páni profesoři i profesorky, a hlavně naši drazí spolužáci. Už dlouho tady nebyly tradiční Perly sviní(m), teď už septimánské. Protože hlavní zapsovatelka, Lucka Z., odjela na rok do USA, je nám velkou ctí převzít po ní tuto čestnou funkci a zapisovat vaše vtipné poznámky a přeřeknutí. Přejeme vám příjemnou zábavu.

p. p. Krč

- „Jaký typ otázky je: Kam půjdeme zítra? Jakube.“
- „To je otázka seznamovací!“
- „Ne, to je otázka doplňovací!!!“
- při přepisování textu z psané formy do formy mluvené:
 - „Mám pohádku,“ Petr Kalfus, „ale dost nepovedenou!“
 - „To jsme čekali!!!“ Krč.

• Dominik dočetl báseň.

„Vy máte, Dominiku, takový slizký přízvuk! Opravdu bych se bál, kdybych vás slyšel někde po tmě!“

p. p. Roleček

- „Technika vymytého mozku, to je už spíše 20. století.“ (probírali jsme techniku ztraceného vosku v Egyptě)
- „Žena, auto, dům, milenka, dvě ženy, dvě milenky, to je dnešní ideál!!!“ (ideály jednotlivých prehistorických kultur)

p. p. Profota

U pana profesora se častěji objevují jednotlivá slova než celé věty:

- „Špica!!!“
- „Brnkačkový příklad.“ (o příkladu, který nikdo nespočítal)
- „Tady byl dotaz studenta Blažeje!“

p. p. Kubíček

Největší radost nám dělá pan profesor Kubíček, který svými chytrými postřehy zpřijemňuje hodiny fyziky.

- „Kde je to nejbrutálnější?“ (bereme průběh stupnice)
- „Kde byste hledali lahodný interval?“
- „Máte nějaké otázky k této látce?“
- „My chceme s Terezou tu konzultaci!“ Ryba.
- „To je teď stejně irelevantní, jako kdybyste řekla, že chcete banán, protože na něj máte chuť!“
- Odmika.
 - „Ale taky bych si teď dal banán!!!“
- „Ono se teď říká Pythagorova škola, ale ona to byla taková Pythagorova sekta!!!“
- „V Londýně se střílí na mlhu z děl, aby se zkonzovala voda!“
- „Představte si, že terorista jede metrem a střílí samopalem z okýnka. (...) Vy byste běžela po peróně s terčem a on by se do něj střefoval. (...)“

Pan profesor vysvětluje, jak se šíří zvuk.

A nakonec několik oblíbených slov, která už mnozí z vás určitě slyšeli, na které si ale nejde nevzpomenout:

- Obé, filutové, fň, chro, tuten, anatomie CD nebo pong-pong...

p. p. Polák

Ne všichni asi znáte pana profesora na ŘMV (řízení motorových vozidel), který nás baví svým vytříbeným humorem:

- „Sledujte, co se děje na silnici! Ne že budete koukat po prsatkách, když vyjdou na jaře!“
- „Chodci = nezvydatelná individua!“
- „Kluci, nevěnovat se holkám nebo milenkám při jízdě!!!“
- „... takže když se vám jako průvodci zvířat splaší ovce nebo kozy, musíte je neprodleně odvést z pozemní komunikace.“

Barevná Ryba

OBSAH

Titulní strana – na titulní straně.

Tiráž a Úvodník – na straně dvě.

Stalo se... – naproti (tj. tři).

Všechno o **Běstvině** – na dvoustraně, 4 a 5.

O škole v přírodě na **Luční boudě** se dočtete jak na straně šest, tak i na straně následující a překvapivě i na straně 8.

Jak to vypadá v **Korei**, se dozvíte od Magdy Podané na stranách 8 až 11.

Neděste se však, že předešlý článek má 4 strany, protože na straně devět je taky od Tomáše Krajčí o **Modrém ptáku ve Střešovicích**.

Maroko, vyprávění Tomáše Krajčí o návštěvě Maroka, je na stranách třikrátčtyři až vierzehn.

Co dělají ti, co PORG neopustili maturitou, ale přišli z donucen? Trošku jiní **Porgáni po přechodu** píšou o svých nových školách na stranách 15, 16 a taky trochu 17.

Jaký **Druhý domov** vám doporučí Eva Štátná? Tentokrát to je kavárna **Černá labuť** – strana 17

Tvorba, tedy převážně umělecké texty, se rozprostírají od strany 18 po dvacítku.

Na straně 21 je Komix **Války Krakonoš kontra Trautumberk v moderní době** vzniklý na Luční boudě v projektu profesora Jirmana.

Báseň vzniklá při jakém si Salmovská-autorevivalu je na dvou dvojkách.

O **Filmové noci**, její **transformaci a resuscitaci** se dočtete tamtéž.

Názorová část – 23 až 25.

Je zde napsáno **Pár slov k reparátům** z fyzikáře – 23 nahoře.

Je zde také návrh na **Nové rekonstrukce školní budovy**, které konečně odstraní trapné okamžiky na chodbách – 23 dole.

Píše se zde **Z recese o Nemorálním humoru** – 24, 25.

Rozhovor s Jiřím Profotou o tom, že **Je důležité se k sobě chovat dobře**, se rozkládá na dvacetě a 20sedmičce.

O **Výtvarných výstavách v Praze** – za rozhovorem na straně 27

Die Deutsche Seite konnten Sie auf der Seite achtundzwanzig lesen.

Dort ist ein Artikel, der heißt **Es ist passiert** – Seite 8und20

Und dann eine **Parallele Übersetzung** – 28 a 29

Perly sviní – vlevo, hned vedle

Und zum Schluß **Gott** (kein Karl) – 31

10

Jubilejní desátý díl...

BŮH

... s hádankou

© Běda to žhaví

Mezitím v nebi...

Co oči nevidí...

Tímto eufemismem se autoři pochopitelně snažili znázornit něco daleko vážnějšího a nechutnějšího...

Exkrementy, anální otvor, pohlavní úd, vagina, ipsace, souložit, okulary...

... a tímto také.

Ten z vás, milé děti, kdo odhalí, co Bůh dělá na 4. obrázku, a správnou odpověď nám pošle do redakce, nedostane nic.

POUČENÍ: Víš, komu vyřizuješ lejstra?

11

poučné čtení pro všechny

BŮH

lořská © Septima Vás baví

Áá, přišel čas se zase podívat na svět. Zapomněl jsem, že Bůh je všemohoucí, a tudíž může i roztrhat mraky.

A Bůh stvořil člověka k obrazu svému.

A máte to, pacholci...

POUČENÍ: Liturgické texty mají pouze jeden správný výklad.

12

poučné čtení pro všechny

BŮH

lořská © Sexta jsou buzny

Checht !

Pomóóoc !

POUČENÍ: 1 + 1 = 2

13

BŮH

lořská © Septima Vás baví

Paní Getruda z Taus* nám napsala:

Já tě...

Jak víte, že Bůh není Žena, vy šovinisti ?!

Táto, nech toho a pocem, už bude v telce ten fodbal....

*Domažlice

POUČENÍ: Nikdy si ve školce nedělejte legraci z dětí islámských teroristů.

Zkuste

Úkolem digitálního tisku není nahradit klasickou ofsetovou technologii, ale když potřebujete vytisknout pouze 50 plnobarevných letáků a navíc do zítřka odpoledne, je digitální ofsetový tisk tím pravým řešením pro vás.

digitální ofsetový tisk

Když v roce 1993 na veletrhu IPEX v Birminghamu firma INDIGO poprvé představila digitální tiskový stroj E-Print 1000, nikdo netušil, jak významný to bude krok v éře digitálního tisku.

Poprvé se objevil digitální tiskový stroj, který dokázal tisknout skutečně v ofsetové kvalitě a jeho připojení k výpočetní technice bylo přitom stejně snadné jako připojení kterékoliv laserové tiskárny.

Naprostou revolucí byl technologický přístup k tiskovým barvám.

Byla použita skutečná tekutá barva obsahující pigmenty tiskových barev. Vlastnosti tekutého toneru umožňují potiskovat neomezenou škálu papírů a substrátů.

Pro zákazníka jsou připraveny k potištění také samolepky, transparentní folie, transportní podložky, materiály odolné vodě a celá řada dalších médií. Obecným přínosem digitálního tisku jsou i další faktory, za všechny uvedme možnost změn na poslední chvíli, rychlost dodání, operativní změny druhů papíru a navíc odpadají náklady na výrobu filmů a tiskových desek.

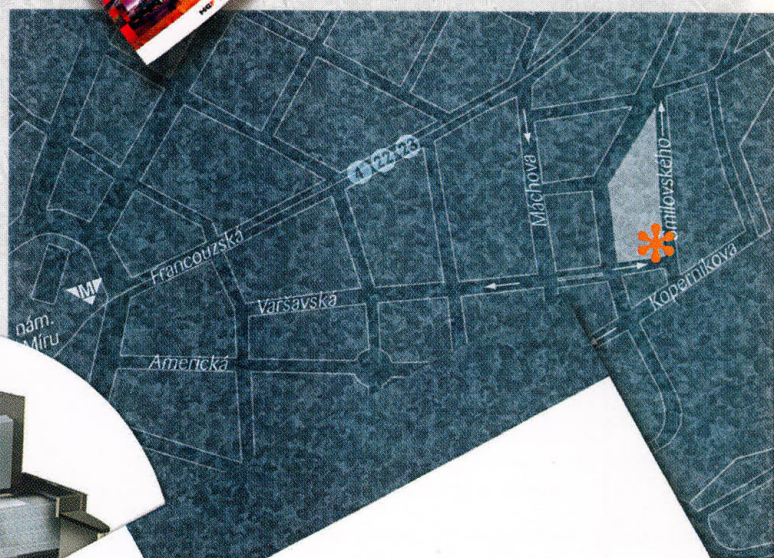
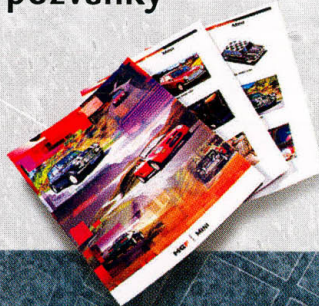
letáky

brožury

výroční zprávy

nabídky

pozdávky

Šmilovského 3
120 00 Praha 2
tel.: 02/22 51 75 58
mobil: 0602/28 56 73
fax: 02/24 25 04 62
e-mail: tisk@indigo.cz

vizitky

oznámení

makety

(CD) samolepky

získáte nejen rychlost

www.indigo.cz